Rev. Fr. Francis Bertram S. J.

10 OCT. 1938
MADRAS

UNIVERSITY LIBRARY
10 OCT. 1936
MADRAS

94171
19099
521: N26
G7

THE MAGAZINE.

St. Thomas' College, Trichur.

Editor—(Eng. Section) Joseph Pettah M. A.

VOL. XII. SEPTEMBER 1936. NO. I.

Notes & Comments.

En Passant: The old Editor is back again at his old post. But his long separation from the 'blue pencil' has taken him clean out of the 'journalistic mood'; evidently he will take some time to pick it up again. And yet in the meanwhile the Magazine has to run on. The Editor would, therefore, request for an extra dose of kindly co-operation from his learned colleagues of the College Staff as also from the more generous of his student-supporters. The latter will, however, remember one or two little things In the first place an article for the Magazine is expected to rise to a somewhat higher standard than that of the ordinary class essays. Quality and not quantity should be the aim. That, of course, sounds like a truism. But unfortunately the Editor has palpable evidence before him to show that it is forgotten by very many well-meaning student-contributors. Then there are the details of 'journalistic technique', such as writing only on one side of the paper, leaving a broad

margin for necessary corrections, and above all a legible hand. The compositors are a 'poor lot' in respect of literary accomplishments. To make matters worse, there are also 'the devils' of the printing house. And between them they worry the life out of the poor Editor, Of course, there is no use praying to the devils. The Editor's only recourse is, therefore, to his student-contributors.

* * * * *

Our Condolences: "Such was he: his work is done,
But while the races of mankind endure,
Let his great example stand
Colossal, seen of every land".

Such, indeed, was the great 'G. K. C'. Wherever he chanced to be, whatever crowds he confronted, his mightly figure and mightier intellect never failed to make themselves felt. An uncompromising champion of ungarnished truth, an ardent lover of plain, matter-of-fact commonsense, he was a terror to the fadists and theorists of our times. His virile and versatile pen is laid to rest; but his great work will for all time 'stand colossal, seen of every land'!

And then comes another, one who was an outstanding figure for over a quarter of a century in the educational field of South India. 'Father Bertram' was a name which always evoked feelings of respect and reverence in all who had anything to do with the Madras Uuniversity. Hundreds of young men all over the Presidency will remember that name with grateful affection. The St. Thomas', too, owes him a heavy debt of gratitude. In Trichinapoly and in Madras they are taking steps to perpetuate his revered memory by suitable 'memorials'. That is the way we, small men, try to console ourselves for a great loss; and it behoves those of us who are indebted to him in one way or other, to contribute generously so as to make the 'memorials' worthy of the dear departed. But Fr Bertram was of the race of heroes and pioneers; and so long as the noble pile of the Loyola stands in the Metro politan City, he would need no other 'memorial' to proclaim his name to the future generations.

Nearer home, we have lost one of our best administrators, one who ascended to the highest post of trust and responsibility from the lowest rung of the official ladder by sheer merit, by intelligence and industry, by pluck and patience. And it is to Dewan Bahadur T. S. Narayana Iyer that Cochin owes her present finanical stability, her prestige in the Indian money-market. Also his name will go down to posterity, associated with the inauguration of the Cochin Legislative Council and the great Cochin Harbour.

And then in Trichur itself we have lost a great friend and co-operator in the person of Mr. C. Anthappai. The College and the Magazine are in various ways indebted to him. His was a life devoted to the unostentations pursuit of letters, 'away from the maddening crowds' ignoble strife'. A fearless critic and no respecter of persons, he had his share in saving "Kairali" from the hands of "literary quacks" and 'fame-hunters'; and in her service he spent all his days after his retirement from Government Service.

* * * *

Our Greetings. With the new year we have a few new faces among the College Staff. Adorned with high university Degrees, home and foreign, Messrs. V. V. John M. A. (Oxon) and John Paniculam, B. Sc., have added to the strength and dignity of the Staff. We extend to them a cordial welcome and wish them all success.

But it puts a damper on our spirits to have to wish "Good-bye" to Rev. Fr. Principal, though it be for a short time. Fr. Principal has, all these years, been working 'quick time', without sparing himself in the least. And lately the cares and anxieties of the College Extension Works have told heavily on him. It has become imperative that he should take a short rest to recoup his health and regain his buoyancy. Accordingly he will be away at Bangalore for some six weeks. The Staff and Students will miss him much in their midst. Nevertheless it is hoped that they will try to 'visualise' his beaming face ever before their eyes and will get on as if he were with them in 'flesh and blood'. We wish him a pleasant stay at Bangalore, a speedy 'pull up' and quick return. '*Au Revoir*'.

"Evolution or Creation."

(By A. I. Mathunny ll. u. c.)

It is a readily demonstrable fact that every living thing is the child of some living thing. Science has shown that it is utterly impossible for any living thing to appear spontaneously.

Dr. Austin H. Clark,

of the United States' National Museum.

What is called the 'Origin of life' has always been a fundamental part of the 'problem of creation'. Dr. Clark in the above paragraph points out that living things come only from living things. Plants and animals, no matter how simple they are, come from plants and animals, not from non-living substance, except in so far as that non-living matter is altered by living matter. Either the organism comes from seed, or egg, or it originates by the subdivision of a parent organism; but whatever its origin, it has what may be called a parent.

And yet if we were to go back from one generation to another in the history of the earth, we would finally come to the time when nothing lived on sea or land, from pole to pole. Living things would then have to come into being in some manner, and would have to originate spontaneously, or else come here through space. The 'spontaneous origin of life' is bad science, as the paragraph quoted from Dr. Clark, indicates; and yet life on this globe must have originated in that way, There is no avoiding that fact. The problem before the scientist, the philosopher and the religionist is whether this 'spontaneous origin of life' came naturally by evolution, which is to say, by natural process, or whether it came through Divine Power, which is to say, by creation by fiat. That is a fundamental point in the problem of ' evolution versus creation"

---

* Written with special reference to the writings of Mr. Dudley Joseph Whitney, B. S. California.

Among evolutionists to-day this problem is evaded. It is said that science cannot determine the point; therefore it must be set aside. My contention is that science *can* determine this point through our knowledge of the laws of Physics and Chemistry, and that these laws show conclusively that the first living thing could not occur by natural processes. Therefore it must have originated by direct creation. That is sound reasoning.

Let us get to the details of the question. First, however, the possibility of life coming here from some distant planet ought to be dealt with. The late Lord Kelvin, asserted that life could not originate spontaneously; and since he thought that a scientist could not believe in creation, he argued that seeds, or spores or living matter of some kind must have come to this earth on a meteorite or in some such way from the wreck of some distant orb far from our solar system. But this view has appeared to be so unreasonable that few take it seriously today.

Life is not an abstraction. Life as we know it—that is, the life of plants and animals—is always tied to some kind of a body, and is connected with certain kind of material called protoplasm. The start of the problem, then, is to discover whether or not protoplasm could originate by natural processes on a lifeless earth. The second step is to determine the nature of any organism that could originate and survive on a lifeless earth. No organism can exist, or, at least no organism can grow and reproduce, unless it has food. This first organism, therefore, must be of a kind that could grow on an otherwise lifeless earth, and multiply. We shall consider the second step first.

The first organism could not be an animal, because animals require food that has been built up by plants and other animals. Therefore, the first living thing—considering the problem always from a naturalistic standpoint—would have

had to be a plant. However, the simplest plants do not build up their own food, but, like animals, they mostly consume what has already been built up by other plants or animals. Bacteria and yeasts are examples.

As a general rule which should be followed in the question under discussion, it can be said that the food of all plants and animals originates primarily in the chlorophyll, or the green colouring matter of the plants. Without that to start with, there would be no food for animals and no food for bacteria, yeasts and all the simple one-celled organisms, which contain no chlorophyll. There may be one or two exceptions in the shaper of mineral-feeding bacteria.

One sees some amusing conjectures on this matter in the theorizing of scientists. For instance, in a book like "Creation by Evolution", whose authors are all scientists of high standing, it is stated that the viruses are all extremely small organisms, too small to be seen by the microscope, and it is assumed that possibly the first living thing might have been a virus. This is an amusing speculation for a scientist, *since a virus lives on organic material*, and there would be no such material on an otherwise lifeless earth. The first organism would have to be as highly organised as a simple *alga*, a water-living plant containing chlorophyll, by which carbon dioxide could be taken from the air and used to built up organism. But no one who has any respect for possibilities—which is to say, no true scientist--could ever imagine the protoplasm and the chlorophyll and the other materials making the body of an alga gathering together by themselves and making that alga, except by miracle. The thing is impossible. Yet life is here. Therefore, the start of life was by a miracle, not by natural process.

In discussions of the problem, mention is often made of the making of what are called organic compounds in the laboratory, as if this would indicate the possibility of protoplasm originating naturally. An idea like that is absurd. Sugar

of some sort might possibly be built up from inorganic materials in the laboratory, but that would be a long distance from having sugar originate on a lifeless earth; and if sugar did originate on a lifeless earth, that would be far from originating protoplasm and if protoplasm did originate, that would be far from having something that could live and grow and subdivide and increase and multiply. As a plain matter of fact, any life that existed in simple protoplasm would likely be destroyed, unless it was organized in a plant with chlorophyll.

Protoplasm is a very elaborate substance, containing many elements, but we need not discuss it in detail now. If one could mix all these elements together in the proper proportions; carbon, oxygen, hydrogen introgen, sulphur, phosphorus, and the others, and leave them in a test-tube, they would not form protoplasm, nor would any organic material be formed.

The foundamental feature of this part of the problem is that energy is required to make the elements unite in an organic compound. When sugar or starch is consumed, it gives off energy: that energy must have come from some source in order to make the sugar or the starch in the first place. Energy must have come from some source to originate the protoplasm in the body of the first organism, An essential part of this problem is to discover a possible source of such energy.

Lifeless waves would beat on lifeless sands, lightning might flash, winds blow and rains fall on lifeless rocks, and lifeless streams rush down to lifeless seas, but there would be few sources of energy on such an earth. Electrical discharges might give some energy, but it would be too small to be of any practical use. For practical purposes the main source of energy would be what is the main source of energy now: the sunlight. But unless the sunlight had plants to work on, and plants with chlorophyll, protoplasm could not be formed.

As an actual fact also, sunlight is a destroyer of simple organisms; a sterilizer, a killer of most bacteria, unless they are well protected or in a good environment. The sun, therefore, would be a destroyer of simple organic material, not a former of it, except through the agency of chlorophyll, and chlorophyll and protoplasm could never originate by natural process on a lifeless earth; direct creation would be needed to start them.

In short, every bit of testimony that is offered by the laws of Physics and Chemistry shows that life would not originate by natural process. Surely, this is as strong a testimony as science can possibly offer that the first living thing did not originate by natural process, and that, therefore, it must have originated by direct creation. Thus then science does give testimony to the miracle of a direct creation.

But in evolution there must be no miracle at all, or else no limit to miracle. No evolutionist can merit that name and hold that the first alga evidently could originate by miracle, but that birds and beasts and men and trees could not have originated in that way. Let miracle or creation come in at all, and evolution goes out. Grant the possibility of miracle in the origin of an alga. and the possibility of miracle in the origin of the original highly organised ancestors of any and every plant and animal must be admitted. But science demonstrates conclusively and undeniably that the miracle of creation was needed to give living things a start; therefore, evolution collapses and creation has to be agreed to; and creation may as well have been for the original ancestor of every great group of organisms as for a start, as for the origin of a single alga.

The National Anthem.

(C. A. Lonappan iv u. c.)

> ' And this shall be for music when no one else is near
> The fine song for singing, the rare song to hear"
>
> (R. L. Stevenson)

1. We find generally two broad divisions of songs, one generally crude and irregular in form, but yet important as representing in a remarkable degree, the tastes, feelings and aspirations of a people; and the other, the more finished and regular songs, born of the conscious art of the highly educated poet. The former we call "folk-songs", and the latter "art-songs". In the species of poetry known as "art-songs", the feeling of love for one's native land has found frequent and varied expression; and songs with this theme are known in Literary Phraseology as 'Patriotic Lyrics', National Anthems proper are patriotic lyrics *par excellence*; they are the choicest specimens of a nation's patriotic lyric literature.

2. That the ceremonial use of the National Anthem as the formal expression of a nation's patriotism has been of recent origin, is admitted on all hands. Prior to the eighteenth century we find no such custom in vogue in any European country and the composition of the different national anthems bears evidence to that fact. "God Save The King", which is universally admitted to be the earliest among the existing national anthems in Europe, assumed its present shape only in the fifties of the eighteenth century. And the earliest date assignable to the national anthem as we know it, is the year 1745. The stirring patriotic strain of republican France dates no farther back than 1792. The ceremonial anthems of the countries in

Europe are not even a century old, most of them being composed in the early years of the last century.

3. Whatever be the precise dates of the beginning of the usuage of the National Anthem, this much is certain, that at the present day there is hardly any civilised nation without its ceremonial Anthem. The United Kingdom has for her ceremonial Anthem the solemn, impressive "God Save The King". Republican France justly prides herself on her "La Marseillaise". Germany sings as her ceremoniol Anthem "Heil dir im Siegerkranz". Belgium voices forth her sacred feeling of patriotism in the stirring words and music of 'La Brabanconne'. "Boje Tsari Khrani", Russia has as her national anthem. The other countries of Europe also have their own national anthems.

4. The fact that no nation, however insignificant it may be, is without a professedly patriotic song, set apart for ceremonial usage, testifies to the importance attached to the national anthem. It has come to be looked upon as part and parcel of a nation's cherished traditions. It serves as a common bond of unity to the different parties in a nation. All people, irrespective of their caste, creed or party-spirit, doff their hats and assume a reverential attitude as a mark of respect to their Sovereign at the singing of the national anthem. No State function draws to its close without the singing of the national anthem. It gives, as it were, a finishing touch even to a tediously long programme.

5. Now to the characteristic features of the national Anthem, which mark it off from other patriotic lyrics. It is either consecrated to the praise of Royalty, or it gives expression to the high aspirations of the national spirit. The British "God Save The King" can be cited as the best example of the first type and the French "La Marseillaise" is the best representative of the second type. Whatever be the spirit, monar-

chical or republican, a national anthem gives appropriate poetic utterance to a nation's cherished traditions and aspirations. It is an embodiment of the commanding traits of the national character, and is calculated to raise the patriotism of a nation. A national anthem raises loyal emotions in the heart of a nation, and deepens its reverence for the throne in monarchical countries.

6. For a song to be truely national it should not utter; the sentiments of a clique, or a section, or a party in a country; nor should it be solely devoted to the apotheosis of the Sovereign. In brief it should throb with the heart-beat of the nation and should awake a sympathetic response in every loyal heart.

7. The British National Anthem is one of the best of its kind. There has been a good deal of controversy with regard to its authorship, and authors are not at one in their views. People like Richard Clarke and others in 1814 attributed the authorship to Henry Carey. But eight years later Clarke published a pamphlet entitled "An account of the National Anthem", in which, after discussing the question at great length, he rejects the claims of Carey and decides in favour of an Elizabethian composer, Dr. John Bull. Dr. W. H. Cumings in his "God Save The King" (1902) proves the untrustworthiness of Clarke's account. Again we find Frank Kidson in his "minstrelsy of England" attributing the authorship to one James Oswald. But in the general opinion of writers on musical matters, Carey and the Bull divide the credit.

8. So much for the authorship. From a musical point of view it has been said "God Save The King" has a fine massiveness that suits it well to huge assemblies. But we cannot commend it as a literary production. The lines in the last stanza "Confound their politics", etc. seem now-a-days almost puerile and lacking in gravity.

9. For quite a century and more the words of the National Anthem remained substantially the same, until 1859 when two stanzas were tacked on, which were composed by the poet Laurette Lord Tennyson in connection with the wedding of the Princess Royal.

10. It may be hoped with legitimate pride that as long as the unity and integrity of the majestic fabric of the British Empire is preserved, the English National Anthem will serve as the symbol of unity and a common bond of affection and confidence to all classes and creeds which make up that Empire.

THE MERCHANT OF VENICE.

Rewritten and modernised, with apologies

(By M. V. Mathew, Class II.)

ACT I.

SCENE I. VENICE. BROADWAY.

Enter Antonio, Salarino, and Salanio.

Antonio: By Golly, Pals! I'm in the blues, I'm sad;
It brings my heart down to my Dunlop boots;
But how I caught this melancholy cold
I cannot tell.

Salarino: You feel unfit, dear sir?
—Ah, what a truthful symptom of wretched 'flu.
What say you to a dose of quinine stiff?
Or take a 'white Horse'; sure as I am here,

A glass will cheer your melancholy cheeks......
Naught like a spirit to keep up your spirit!

Salanio: I think 'tis broken nerves: have "Nervinus"!
If just a cold, a strong black coffee cures!
Your ailment is neuralgia, I fear—
Or e'en otalgia or hydrophobia
Or cyclopaedia or something else;
Despair not, though. There's Dr. Blemmey's Pills-
'Pills to cure ills'—those concentrated pills,
Those tiny globes will rid you of your malady.

Salarino: Take What's-his-name's Nine-In-One-Tonic, what?

Salanio: My friend is brooding o'er the fatal fall
Of the share markets: Cotton 11 and gold 4!
That market slump!—I know Antonio
Is sad to think of kopra falling low.

Antonio: Believe me, no: I thank my brain for it,
My stocks are not in one market floated.
No, that doesn't worry me. Still there it is;

Salarino: Why then you've gone of the 'deep end'!

Antonio: I beg your pardon, Sal.?

Salarino: You are in love!

Antonio: O fie! Fie, fie! Again, fie, fie! and fie!

Salarino: Not in love neither? Foolish is the girl
Who cannot ogle at a merchant's gold!

Salanio: Here comes Bassanio, your noble friend!
We leave you well and well alone with him.

Enter ***Bassanio***.

Bassanio: O Hullo! Hullo! Jolly folk!
Say when to laugh and when to joke;
Let's grin and smile in pantomime!
With me all time is laughter time!--
Why, dear Antonio, so sad and worn?

You, like an owl, are moping in the gleaming morn,
Antonio: Bassanio, your rhymes are O K . but — —
They don't a whit amuse me: I feel sad!
Bassanio: Feel sad? By Jove! Then smoke these cigarettes!
They're Persian cigarettes — how sweet, how cool!
How fragrant Do you want to go to Heaven?
Then smoke these Turkish cigarettes! Old chap,
Believe me, there's no human life on earth
More happy than the smoker's life!
Supreme bliss and Heaven are all enclosed
Within these pretty cylinders of joy;
O perfect gift of God! God save the Cigarettes!
Antonio: (sighing) Well, well, Bassanio! — But how d'ye do?
Bassanio: As well as ever! But - -er, look here, man!
You've been my chum for all these centuries;
And never once you've let me down, or failed
To pull me up from embarrassing fixes.
You know all that - that sort of rot; but - er, . . .
Antonio; Speak out, Bassanio! What unnerves you?
Bassanio; Well, it's like this: that I may win Her hand
I want you just to lend a helping hand.
Antonio: I will but willingly; but, say, old fellow,
Who is this lucky girl?
Bassanio: Fair Miss Portia!
Portia! What a wonder girl! . . .
O she's a perfect gal in every way:
Noble and great, with virtues beautiful;
Fair and more lovely than a full fledged flower,
A flawless peach! And rich beyond all words!
And in her flashing eyes I did perceive
The lucid light of love. Which set my heart
A-thumping; and a strange sensation
Shivered my love-affected body! Now,
I'm love-sick. What do you prescribe, my leech?

..SITY LIBR..
10 OCT 19..
..DRAS

Antonio. Hurrah! Congrats! I shall prescribe Miss
Portia herself!

Bassanio: Thanks, learned Doctor – thanks, my noble friend!
And I am out to get that sweet medicine!

Antonio: So you are going out to woo Miss Portia?

Bassanio: Yes, I am going out to win Fair Portia!
All's ready for it, too: I've got by heart
The words by which I shall propose to her;
I've got, besides, the courage and the surety
Of very brilliant success!
But I have got no money! Likewise, nil
Are my accoutrements; So I pump you
To hand me o'er a fatty cheque; with which
I'll go a shopping: buying blazers, suits
Silk hats, and glaring ties, and pants, and boots,
And other toilets; and most of all
The wedding-ring. Well, wot d'ye say? Will you
Sign on the dotted lines, and wish me success?

Antonio: Bassanio old man, you might have heard
About those nasty market slumps I'm peeled
Right of my cash: and left stark nude and blue!
I'm awful sorry! Even now I think
I have already o'erdrawn at the Bank!
Go to the Marwaris hence; and take a loan
In my own name. And now, old fellow, I proceed
To buy for you the handsome wedding presents.
My sincerest wishes for your success!
Good Morning!

Bassanio: Better Morning, Faithful Friend!

(*Exeunt*)

(The 'playwright' declares that the rest of the play has been all chewed up by his dog) and hopes that his readers will please excuse him.

G. K. Chesterton-An-Appreciation.

(T. P.)

What is the use of prayer? Can numerous prayers alter the course of nature? Are they efficacious? Can you by your prayers make it possible for a cocoanut tree to produce mangoes?—The unthinking modern youth raised a point. G. K. C. with a chuckle and a smile made answer. Proud as we are, have we not already meddled too much with nature and life! Is it not more wonderful that the cocoanut tree always produced cocoanuts when it ever did and no mangoes. The mango tree did that whenever it did. That was all of it as it should be and our prayers may well be directed to a greater and noble purpose: that the cocoanut tree may continue to produce more of cocoanuts and the mango tree more of mangoes.

G. K. C. had in his day passed through many phases of life even as the present world has, and is going through, various moods and emotions, and reacted to the world's many ills, and its many excesses. He was an unbeliever, an agnostic, a socialist and what not. In the end naked he waited "loves" uplifted stroke' and gained all by surrendering all. He suddenly realised the beauty and truth of the Fairy. Tale—the wonder of the infant world seeking wisdom, beauty, truth. In tradition he found the sanity of the human race, the attempt of father to teach his child truth, with no wish to deceive. He found the highest wisdom in the greatest folly—the folly of the Cross. He came to know that a simple Catholic priest knew more of life and life's problems than many a learned scientist and philosopher. In dogma, the bugbear of the modern, G. K. C. found "truth locked up in a chest". In the Church after a

black night he found life and light. To a modern world groaning delerious with scientific progress and wealth in abundance, hastening towards the great cataclysm of the Great War, he showed the great way, the way of Christ two thousand years old. After the War, to a world weary of itself, ploughing in a sea of uncertainty, misery, vague fears and longings he spoke with certainty, with kindness and joy, like the prophet that he was, in blinding flashes of wit and humour, standing on his head. It was something indeed to have known him!

A Note on the Early History of "Pottery" or "Ceramic" Bricks.

Mr. C. T. Kurian B. Sc. (Old Student.)

The term "Pottery" is derived from the Latin word "Poterium", a name given by the Romans generally to drinking vessels. But by this, we understand nothing about their form or substance. Generally works in this branch of art manufacture are now known by the generic title "Ceramic", a word derived from Greek. This word primarily signifies the horn of an animal and it has obtained its generally recognised meaning from the early use of horns as drinking vessels, which in their turn were replaced by vessels made of clay.

The most wonderful quality of clay to form an unusually plastic mass when mixed with water and to set hard when dried was known to man from prehistoric times. Later on accident might have taught him that it was possible to convert this dry

clay mass into a still harder and more resisting body by exposure to red heat. Long before historic times, this plastic property of clay was utilised by man for the manufacture of articles such as bricks, vessels and utensils. It is supposed that the art of shaping clay for the manufacture of different articles might be the first attempt made by man in his industrial advancement. But there is difference of opinion. Some consider the art of the husbandman as more ancient than the potter's craft, while there is yet another opinion that the manufacture of arms, which would have been the first necessity of man for the purpose of self-defence, might have preceded the shaping of clay. Anyhow it is universally admitted that the art of pottery is one of the most ancient of inventions and dates from the most distant antiquity.

'The useful arts are the off-spring of necessity" In countries where marble, stone and wood are abundant and clay deposits rare, the use of ceramic bricks in building construction is generally subordinate. On the other hand, those countries where clay deposits are abundant, and other natural conditions congenial, have used bricks as the principal building material.

The use of clay for the manufacture of bricks had its rise in the Continent of Asia, especially in the valleys of the Tigris and Euphrates which are full of important ruins of brick edifices. On the banks of the river Euphrates, we have a large collection of ruins known to be of Babylon, founded by Nimrod more than 26 centuries before our era. On the right bank of the river there is a fragment of a wall, 8 to 10 metres high and 6 metres broad, wherein some archæologists see the remains of the famous Tower of Babel, while there are others who consider that they belong to the Temple of Belus. The exploration of the ruins of Ninevh, Babylon's neighbour and rival, and of other important ancient cities of Asia Minor, has exemplified the great part played by clay, fired or raw, in the construction of their buildings.

Asiatic emigrants in Egypt taught the Egyptians the aboriginal arts of Asia. The slime deposits of the valley of the Nile supplied abundant material for the manufacture of bricks. The numerous samples which we possess both of bricks and pottery, prove that not only there was this art of brick manufacture well advanced in Egypt in the early days, but that enamelled pottery was also known. We read in Exodus, Chapter 5. that one of the numerous labours imposed upon the Hebrews by the Egyptians was the making of bricks.

Next, the Greeks learnt the art in Egypt. Although no single brick building exists which can be affirmed to be of Greek origin, according to the works of the Roman architect Vitruvious, the Roman author Pliny etc., we understand that a certain number of temples and other monuments of a date anterior to the Roman domination, were built of raw or baked bricks. The Greeks could teach this art to their Roman or Turkish masters. In contrast to the Greeks, the Romans left wherever they passed, imposing monuments where brick played an important part. The Herculian Gate of Pompie, the fortified castle of Babylon etc. stand to prove the solidity of their construction, all of them dating from the early centuries of the Roman Empire. By this time, the use of clay had become general throughout the globe. Under the dexterous hand of the observant and inventive spirits and scientists of each country, the art had gathered greater utility, beauty, variety, and attractiveness and had now changed almost into a science.

Pottery has an honoured place not only in the service of art and architecture, but also in the service of history. The earliest exponents of the potter's art have rendered most remarkable aid in throwing light on the literature, manners and customs of nations, the record of which would have been otherwise entirely lost. Papyri, parchment and paper have been the records of a number of events. Implements of fractured flints

carvings in stone, epitahs in brass, effigies in bronze, coins and jewelry from tombs etc, have also preserved for ages records of facts and delivered them into the hands of the antiquarians. So too have pieces of common pottery and ceramic bricks, relics of which are common in almost all countries, survived the changes of time and conveyed to us their messages from long past ages. Dr, Petrie spoke as follows when he unfolded slowly. the half charred papyri at Tannis "A yet more heart-rending sight was the pile of papyrus rolls so rotted that they fell to pieces with a touch showing here and there a letter of finest Greek writing." But he wrote of clay tables as follows: 'During the age of the decline of the Egyptain power in Syria when the great conquests of Tahutmes I were all gradually lost, a splendid store of information was laid by for us in the cuniform correspondence at Tell-el-Amarna. The clay tablets, mostly from Syria, were deposited in the place of records of the palace of the King."

The discovery and identification of the town of Naukratis by Dr, Petrie reveal very well the splendid service rendered by bricks to the Historian. Once coming across a long low mound of ruins and pieces of archaic pottery, Petrie determined to understand its history. The only place where he could live was an old country house of a Pasha, where by the side of the entrance he noticed two blocks of dark grey stone. Turning one of them over, he saw the glorious letters, bearing a decree of the City of NAUKRATIS. a name which had long been sought elsewhere. Another important example of the service of the potter's art to history is found in the thousands of inscribed baked clay tablets of Babylonia and Assyria, which are kept in the Ceramic treasures of the British and Foreign national museums, recording ordinary and extraordinary incidents of daily life 2500 to 5000 years ago. Nothing was known beyond what is mentioned in the Bible about the past history of these ancient kingdoms and had it not been for the discovery of

these inscribed tiles, the whole history of these ancient countries would have been a complete blank. But the transliteration and translation of these inscriptions by learned palæographists, like Sir Henry Rawlinson, Dr. Hincks and others, have enabled us to learn the extent of the ancient civilisation of Babylonia and Assyria, and read the royal letters of their kings, and their court decrees, tables of arithmetic, business accounts, hymns, histories, vocabularies etc, dating back 2300 years and more.

The discovery, by Sir Henry Rawlison of the once famous Tower of Seven Planets, and of 'Ishtar Gate' and a number of inscribed clay tablets by the German Oriental Society, all of which give us a vivid picture of the culture and civilisation of the ancient Babylonians, may be attributed to the enduring nature of the potter's handiwork. "Babylonia" in the words of Sir George Birdwood "was architecturally and artistically........ entirely a creation of the potter".

"SHE MARRIED ME!"

(Gokulam K. R. H. U. C.)

I am Chid, S. Ambar. A nice name, what? Suggests a lot of will power, and personality, and everything, doesn't it?

Here is an extract from an astrologer about my character. "From the date and handwriting furnished I find that you were born under the zodiacal sign of the Tauraus, the ruling planet of which is Venus and which was also the sign of Shakespeare, King Edward IV, General Grant, Oliver Cromwell, and other famous people. You are indicated as a man

of *strong personality* and great possibilities for good or evil, according to whether you exercise your self-control and develop your higher nature or yield to the tendencies which might cause your downfall. Your *strong will power* will enable you to exercise perfect judgment over yourself and thus rise to the enjoyment of the best things in life.

..............Your marriage affairs are as involved as your love affairs. You do love someone and are in doubts and fears.

Hastily surveying the past, I see indications of a pleasant journey, and a wedding of love..............."

This decided me. From that moment I determined to let myself be coerced by no man or woman.

So when my father brought in a proposal of marriage I refused point-blank. I would marry for love or nothing. I would never allow myself to be forced ——— never!

On Thursday, seventh of August 1936, with a snort and a hiccup the train steamed into the Trichur Station. A sweltering crowd of humanity, singly and in batches, rushed to and fro, peering eagerly into carriages for seats. Above the din of the fruit-vendors and caterers could be heard the "See-you-later" "Post-letters-every-Mail" "Ramu, take care of father," 'Oh, where is my umbrella' and 'time's up. Get in anywhere, 'quick"

I was perched in the corner seat of a carriage and an old lady in spectacles was trying her best to find out her weight by balancing herself on the nether edge of my right foot. The engine whistled as usual and moved off with a jerk and a jolt. The lady staggered back, and deposited her substantial weight evenly on my lap, my chin and nose. I was about to howl out

a remonstrance when suddenly she turned upon me. The contempt in her eye cut me to thequick. This female despised me. I am generally a man of peaceful, unruffled temperament but one must maintain one's self-respect. My lap is not made to be rough handled, nor my chin, nor my nose, and that my old hags in spectacles.

I tried to get up.

But the lady somehow or other had taken it into her head that by paying her railway fare, she could seat herself in any place she pleased. And she had chosen the best available under the circumstances viz., my lap. So she showed no undue precipitation to vacate the cosy berth.

Also I had won no trophies for weight-lifting and she was no feather-weight. Further I was rather in a painful condition. The force of the original impact had driven all the wind out of me and it took its time to return, being afraid of a second 'send off.'

A little judicious pushing with my knuckles, and I almost succeeded in crowding the female off. But the she-witch had the situation well-in-hand.

She got up, and poking her finger right into my left eye, screamed in a voice which brought the occupants of the neighbouring compartments to their windows.

"Where are your manners, my man"?

Her behaviour infuriated me. I felt that I was being treated as a cipher, and that by an old lady in spectacles.

"Ma'm" I cried,

Ma'm stamped angrily, and her foot like a sugar cane crusher came sharply on the toe which had been already compressed like a cotton wad beneath the piston rod of a Brahma Press. With a brief exclamation which was no wise complimentary, I seized my foot and hopped off my seat, executing a

Singfoochee war dance. The poor lacerated toe was smarting painfully and the juice was almost trickling out of it.

"My manners, Ma'm, are above ..."

She would not let me conclude.

"You-, you-, you--impudent blackguard! I... ..

I divined what was coming and hastily jumped back. The inevitable foot decended, and..........."

Hoo...Get off my feet---you, you clumsy cat!..-hoo!'

A moist twinkling feeling rushed across my forehead and up my spine. So there were people who dared! I looked and saw and loved!

She was a fair little girl, all curls, and dimples and smiles But tears almost stood out of her pretty eyes as she held the mangled member of her foot tenderly in her hand and looked 'kill' at the old hag.

"Clumsy cat ------Hoo!'

She looked tearfully at me, and I crunched my teeth. My blood literally boiled. Was there no law to punish such old women in spectacles? Were the clumsy witch a man, or were I a woman, one or two expressions might have escaped me which would have made masters of Billingsgate hang their head and look shy.

See, what it is to be born a man! The forces of life are all ranged against you. You are always at a disadvantage. When travelling in a railway compartment you are forced to give up your comfortable seats to strapping girls in under-cut garments. At the cinema or theatre you must sit at the back of the box and see little or nothing and oh, you must bear the smell of the abominable hair oils and creams that youngish old ladies or vice versa have smeared all over their anatomy. And your hands must be always in your pockets, ready to come out with fist-full of silver whenever the 'fair' sex is dying for a

drink or a cigarette, or a brooch or a what not. And you must fondle their dogs, and pick up their hankies, and hold their umbrellas, open the doors, and———

Now if I were a women, I would have given free vent to myfeelings and the girl with dimples would have fallen head over heels in love with me then and there. But I was a man and that was that. Like a martyr giving solace to a fellow martyr I knelt before the little lass and tenderly patted her injured feet with my hands, and——

The marriage was solemnised a few weeks later. The old lady in spectacles gave away the girl. And one fine evening while all the three of us were seated on the verandah enjoying the breeze, the old lady in spectacles called Sarad to her, and gently stroking her hair, said humourously:

"So Sarad, your husband has got a strong will power, hasn't he? And he refused to marry you, you my little niece, even before he looked at you!. What a cheek! His father informed me of his 'love-marriage-craze' and so it was that all the three of us came to be travelling in the same compartment. How he must have hated me when I trod on your feet! And does it pain still, little niece?" and they laughed uproariously, while I quickly got up and going to my table got out the astrologer's forecast and pushed into the hearth, where it crackled merrily,

FRIENDSHIP.

[By James Verghese (Old Boy.)]

Friendship is the gift of God. "It is the wine of life" says Dr. Johnson. It is the bond of affection between souls—a bond of

> Secret sympathy,
> That heart to heart and mind to mind;
> In body and in soul doth bind.

Friendship is the wondrous angel of life that rolls away all the stones of sorrow and suffering. Good friends help us from becoming, in Bacon's language, "the Cannibals of our heart". They guide us to truth. They fill our minds with noble and graceful images. Sincere friends sympathize with us in our troubles and help us in moments of distraction and difficulty. They lift us out of a sort of grubbiness and lit up the sky of our life with the light of joy and delight. True companions stand by us in all vicissitudes. They comfort us in sorrow and nurse us in sickness. Thus frank friends fan the flame of felicity; and with them we can surely go into our Gethasemane, too.

False friends are common. It is hard to find in life a friend, who is 'in stock and sinew pure and in time of danger sure.' Says Solomon: 'He that walketh with wise men shall be wise, but the companion of fools shall be destroyed', Look at some marks of these.—flattery, dishonesty, idleness and evil speaking. Some friends will praise and raise us to the skies, and like a serpent tempt us to sin, A friend of a dishonest man is sure to ruin himself . . No good comes out of an idle friend. Indolence aad idleness are very sinful and hurtful and

Satan finds some mischief still
For idle hands to do.

Persons speaking mean, low and vile things will pollute our minds. So flee from the presence of bad companions.

Friends are formed in youth, when our hearts are warm and full of fellow feeling. With increasing old age, we suspect to entrust ourselves wholly to the hands of other persons. On turning the kaleidoscope of our oxperiences we find, that we have met with various types of men who are devoid of sincerity. When young, we are living with men of our own age, whose minds are pliable. We have to select and elect the best of them.

Choice of friends is a difficult task. Our destiny depends upon our friends. The selection should be after a studious scrutiny of the worthy sides in them. We are liable to fail in life if we form friendship with men who are externally good but internally bad. Be indefinitely patient. Select friends who are upright, gentle, pure-hearted, patient, calm, forgiving under all circumstances, whose deeds are sweet and pure and who speak no evil of another. Do not make friends with men of Iago's type.

There are innumerable instances of true friendship. Noble persons most willingly sacrificed their wealth and position, comfort and convenience, pomp and splendour, for their friends. For strong friendship, strong unto death, Damon and Phythias have become proverbial The love of Jonathan for David is inimitable. "The soul of Jonathan was knit with the soul of David, and Jonathan loved him as his own soul". Wordsworth found refuge from the trivialities and 'personal talk' by betaking himself to the society of Una and Desdemona. Tennyson's love for Arthur was great and everlasting.

TRUE BALM.

(By V. N. Menon, Mulloth.)

All the elements of which thou art
Made of are but eternal sparks;
See ye, with eyes this highest art –
The creator's noblest works.

Give thou thine ear unto the highest truth
For it is the creator's primal call;
'Tis the balm that has the power to soothe
The yearning hearts of all.

Each for his own? no! not in this age!
Each for the whole wide world!
Then we can ring out all hunger and rage
Without the assistance of gold.

The Gospel of Co-operation.

(The only salvation for the despairing masses)

By Mr. A. J. Abraham, Co-operative Propagandist.

Ladies and Gentlemen,

It is said of the great Muhammedan Emperor, Sher Shah, who ruled over Delhi, that whenever he marched into a country with his forces he gave special instructions to his generals and even to the private soldiers not to do the least injury to the peasantry and not to damage their fields or crops in any manner. "Of what avail are all our conquests if we drive away the peasantry"?, he used to ask.

We might put the same question to ourselves. Of what avail are all our attempts to develop the trade of the country, both internal and foreign; of what avail is our feverish anxiety for the industrial development, either large scale or cottage, when the poor peasantry, groaning under ignorance, debt, and poverty, are sinking deeper and deeper daily into an abyss of utter helplessness from which they would never be able to rise? To think of commercial and industrial expansion under these circumstances is simply to busy ourselves with the superstructure while the foundation is rapidly and inevitably sinking into the bowels of the earth.

The rejuvenation or the regeneration of a fast decaying peasantry is the most vital and pressing problem of the day. The greatest hearts, the noblest minds——all true souls in the land--are engaged at the present day in tackling this great problem. Lord Linlithgow, the present Viceroy, has taken up in right earnest the improvement of agricultural conditions.

Mahatma Gandhi has launched himself into a comprehensive programme of rural uplift, comprising within its purview every sphere of agricultural life.

The methods of agriculture, the methods of marketing agricultural produce, the sources of agricultural credit, and the sanitary conditions of village life, have all to be improved if the Indian peasant is to be put on his own legs. There is nothing in the world that can help us in all these lines like the "Gospel of Co-operation". Co-operation, properly carried out, is the panacea for all the ills of the Indian peasant. External help, either from the well meaning philanthropist or an over anxious Government, will only serve to enfeeble him further and to deprive him of the little capacity that may still remain in him for self-help. Spoon feeding beyond a certain age, though a sure sign of maternal solicitude, has rarely been a benefit to the young. Every child that is to grow up into a vigorous youth must be allowed to chew and masticate for itself. The peasantry, likewise, if it is to prosper, must be allowed to work out its own salvation.

Co-operation and nothing but co-operation, I repeat, can find a remedy for the present evils. Agricultural credit has among us been organised to a certain extent on co-operative lines. In this little State of Cochin, too, there is a credit society in almost every village. If there are a few villages without any we have only to organise societies in those areas. But it may immediately be pointed out that the credit society, as worked at present, is not of much real use to the cultivator. True, there are many defects in the working of our societies. I have heard many gloomy prophets lamenting that Co-operation does not thrive on Indian soil under Indian conditions. This is to look at the dark side of the picture alone. If in the Panjab it has been possible for co-operative societies to satisfy the needs of the peasant for agricultural loans to a satisfactory extent,

why is the same impossible in Cochin?. If it has been possible to work agricultural credit societies successfully at Sree Nikethanam amongst our own brethern, we have ample reason to believe that under proper control and guidance it is possible to make our societies also efficient sources of agricultural credit. The only thing we have to do is to spread the true 'Gospel of Co-operation among the people and to train them by precept and example to work up to the ideals of that Gospel. Our failures in the past need not disappoint us if we can lay our fingure on the causes of those failures and avoid them in our future working. In that case each of our failures will only be a stepping stone to success in future.

Another pressing problem of agriculture is marketing. The cultivator with his old-world methods of production gets but little from the soil; worse still, he is not able to get the real value even for this little. The middleman and the petty dealer come in here to deprive honest labour of its just dues. If only the agriculturists could be organised into members of marketing societies they could certainly get better prices for their produce. When it has been possible for the Orange-growers of California and the Wheat-growers of Canada to pool their produce through the agency of a gradation of co-operative societies and to grade it properly as well as to send it to the most advantageous markets at the most advantageous times, what reason have we to fear that such a thing is altogether unworkable here. In India marketing on co-operative lines has not gained any popularity. Even if we survey the land from Comorin to the Himalayas the number of marketing societies may be negligible. The milk unions and milk societies of Calcutta offer us, however, example of internal marketing of a commodity that is deemed a necessity. Such societies may be easily organised for every other kind of commodity not merely for internal marketing but even for foreign export to a certain extent. What is required is only a few trained men and here I am of opinion that the

Government should come to the aid of agriculture. If the present officers of the Co-operative Department are not thoroughly versed in the conduct and working of such societies a few of them may be sent abroad to study how marketing societies are worked.

Another objective to be secured is the improvement of the agricultural methods so as to obtain better produce. Here, too, Co-operation can secure the best results. A notable instance of agricultural improvement through co-operative effort is the enterprise of the Jesuit Missionaries in the districts of Chottanagapur and Orrissa, where the aborginal tribes have been trained to carry on agricultural operations on up to-date lines. Tbe Panjab also with its numerous land consolidation and irrigation societies serves as a model of beneficial co-operative effort in the realm of agriculture. If these local experiences could be utilised to general advantage, one aspect of the agricultural problem may be considered to have been successfully solved.

There is, however, one point more important than either credit facilities, marketing conveniences or produce betterment. It is nothing but the great question of the improvement of the race. The health and energy of the peasant constitute a much more potent factor in agricultural progress than all that are mentioned above. The Indian peasant, born mostly in penury, brought up likewise in penury, and bequeathing penury and poverty to his offspring, is ill-fed and ill-clad from the cradle to the grave. He lives in the most squalid circumstances, with almost a fatalistic resignation to his misery. The result is that the sturdy yeomen of ancient times, strong and sinewy, have deteriorated in modern times into a race devoid of vitality and energy. This is a serious handicap which, if allowed to continue, would bring disaster not only upon the agricultural population but upon the whole country, the mainstay and support of which is a healthy

and vigorous class of peasants It is, therefore, an imperative need to instill into them the ideas of hygiene, sanitation and personal care. This, too, is a work that could be easily and effectively done through Co-operative agency. The anti-malarial societies, the house-building societies and the better living societies, found in some parts of India, are all examples of co-operative effort in this line. Something of this could be adopted to the needs of our villages here in the South also.

Thus at whatever aspect of agricultural life we look, it is seen that Co-operation and nothing but Co-operation can raise the peasant from the depths of his misfortune. Likewise, the re-generation of the peasantry, and nothing but that, can secure the progress of our Motherland. Let, therefore, all men and all women, who have the interest of the country and the interest of their own bretheren at heart, come forward; let them preach the 'Gospel of Co-operation' from the house-tops; let them enlist themselves as members of the world-wide fraternity of Co-operators. And let them think, speak and act, in a co-operative spirit; and then they will have done their duty by their country. It was said by the great Sea-Captain, Nelson, that England expects every man to do his duty. No less does India, no less does this fair land of Cochin, expect every one of her sons to do his duty. Hope that we shall not be wanting at the call of the Motherland.

Ladies and Gentlemen, Good-bye!

The Social Influence of the Cinema.

(John P, J ii. u. c.)

Commercialized amusements have necessarily a very profound influence on society. The amusements of the people have an influence on their character and conduct more profound than many laws. The theatres, the dance-halls, the opera, all the methods which men and women use for relieving the tedium of existence and satisfying the natural thirst for entertainment, influence them in varying measures. But the movies and talkies have become so widely popular that they attract a multitude of audience. On all evenings, between the hours of five and eleven, people of all classes gravitate from their homes and lodgings to the theatre in astonishing numbers. For better or for worse their intellects and imagination are influenced by the cinema.

Now the ordinary means of exciting intense and thrilling interest in the audience are adventure, crime, villainy and romantic love in one form or another. The directors supply a dose of poetic justice at the conclusion of a film of exciting crime and see to it that the villain is punished and the hero rewarded. Thus they insist that their film is highly moral because it teaches that the punishment will fit the crime. The majority of the audience, who have followed the villain's wickedness with due interest, will not, however, find any effective antidote in the fact that he has been brought to justice. In short the moral lesson presented in the few concluding feet of the film will hardly offset for them the highly immoral example of the thousands of feet of preceding villainy.

Again romantic love whether false or true has a bad influence. especially on the younger members of the audience. Every one knows how false is the romance written now a days or current magazines. The power of the cinema has a wider extension in injuring the minds of youngsters than the prints. Those who are responsible for the care of the young ought greatly to deplore this tendency and do their individual and collective utmost to discourage it.

Some students and youngsters, influenced by the moving pictures, often imitate the crimes and misdeeds they see on the screen. This is only natural. Children are intensely imitative and for them the moving pictures become as vivid as if living persons are on the screen. And many grown-up persons, too, are like children in their behaviour. Where a burglar is pictured at work, breaking open a window or blowing up a safe, the realistic representation will often give the spectators a very good idea of just how the trick may be done. When the child or the childish adult sees the skilful thief at work, his own hands begin to itch to be doing something similar. He sees how easy it is to cut out the pane of glass and to open the window and before long he may be trying the experiments in real life.

Finally, the general effect of all commercialized amusements is to draw both young and old away from home and to add to that progressive disintegration of home life. which is such a serious evil of our time. They will not settle down for just an hour of pleasant and profitable reading. Off they go to the theatre to spend the evening in the dark, looking at the lighted screen and following the adventures of heaven knows what hero or heroine in a film play intended to grip the fancy and inflame the passions.

Of course, there is the other side of the picture-the good effects of the movies, not to be overlooked and which are strongly to their credit. For example there is a decided educational

value in good films. Current news and heroic events of distant places, in all their pomp and splendour, are placed before us by the medium of pictures.

Another social service rendered by the cinema is the furnishing of wholesome amusement to huge crowds of persons. A good cinema show is an admirable relief for the great throng of workers from the vexations and weariness of the day. Men and women, who have been struggling with the harsh realities and problems of life all through their working hours, may gain admission at a slight expense to a comfortable and well ventilated theatre, to rest quietly and gaze on some fine and noble picture which portrays the historic past or takes them to some distant and beautiful land of today. They go home instructed and refreshed with finer ideals and widened knowledge, because of the worthy entertainment.

Another service of the cinema, not to be undervalued, is the capacity of blending together the widely separated groups of people. It is also a source of linking our ideas and interests with those of other countries.

Shrewd business-men who are certainly in possession of the facts and probabitlies, of the cinema are investing gigantic sums of money in it. New theatres are being built with startling rapidity, each one larger than the last. It behoves, therefore, us to take the cinema seriously as a permanent influence in social life and to see to it, according to our opportunities, that its influence shall be on the side of good. The patronage of our people shall largely determine for good or evil the future developments of this gigantic social force amongst us.

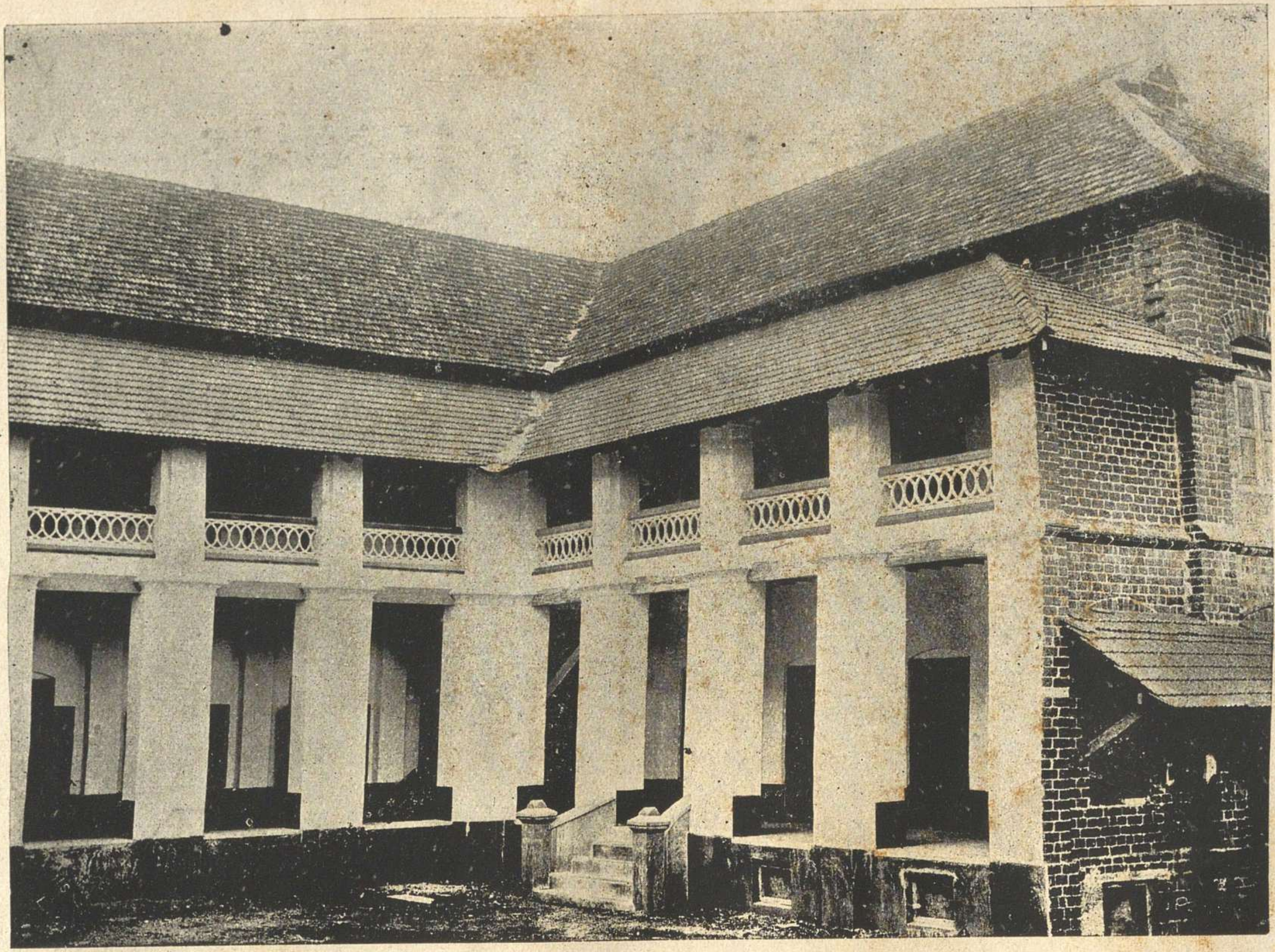

THE "B. A. BLOCK."

The St. Thomas' College Union.

1936--37.

The College Union commenced its activities by the 3rd week of July with the following office-bearers.

Ex-officio President.

Rev. Fr. John Palocaren M. A, (Edin) Principal.

President.

Mr. P. Ramanathan M. A.

Vice-President.

Mr. P. S. Venkiteswaran M. A.

Representatives of the Staff.

Mr. Joseph Pettah M. A.

Mr. Joseph Mundassery M. A.

General Secretary.

K. K. Marar iv u. c.

Associate Secretary.

L. T. Nunez ii u. c.

COMMITTEE MEMBERS.

K. K. Thampan	iv u. c.	Hussan Khan	ii u. c.
P. L. Antony	,,	P. G. Paul	,,
E. A. Venugopal	,,	K. M. Joseph	,,
M. V. Janardanan	iii u. c.	P. M. Aravindakshan	i. u. c.
P. V. Ramaswamy	,,	V. Mahien	,,
T. K. Venkiteswaren	,,	P. K. Hormice	,,
A. K. John	,,	K. K. Anantakrishnan	,,

THE INAUGURAL ADDRESS.

On 23rd July, Rev. Fr. John Palocaren delivered the

MUL
094171

inaugural address on "Education and Democracy" In the course of his speech he referred to the aspirations for freedom among youths and said that discipline was not inconsistent with democracy. Colleges were ideal democratic institutions and the literary union would give an impetus to the development of democracy.

The occasion was also made use of to record condolences on the death of Mr. G. K. Chesterton, Dewan Bahadur T. S. Narayana Iyer the retired Dewan of Cochin, Rev. Fr. Bertram and Mr. C. Anthappai. Touching references, were made by Messrs. Joseph Pettah, P. Ramanathan, Joseph Mundassery and A. V. Sebastian.

LECTURE BY MR. T. V. RAMANUJAM.

Under the auspices of the College Union Prof. T. V. Ramanujam of the Union Christian College, Alwaye, delivered a lecture on 'Youth at the Cross Roads', Joseph Pettah M. A. presiding. The lecturer compared the present backwardness of India with her brilliant past. According to him, weakness of the economic motive, untouchability and non-vitaminous foods were some of the causes which led to the present situation. The central and comprehensive cause, however, was that young men and women of India, at the cross-roads in life had begun invariably to choose the wrong one, namely the road of selfishness, or of communalism or of parochialism and not the straight right road of nationalism. He, therefore, advised the students to cultivate a broader outlook and wider interest and to think of the problems of all India.

ORDINARY MEETINGS.

31st July 1936.

Subject—How India is building her disintegrated nationhood.

Lecturer—S. Chettur iv cl.

Chairman--Mr. P. Ramanathan M. A.

14th Aug: '36.

Suject— 'ഇന്നത്തെ പദ്യസാഹിത്യം'

Lecturer—Govindan Namboodiri ii cl.

Chairman—Mr. K. Raghavan Nair.

23rd September '36.

Subject—Capitalism better than Socialism (Debate)

Opener— K. T. Abraham iv cl.

Oposer— A. J. Augustian iii cl.

Chairman——Mr. T. J. George M. A.

K. K. Marar
SECRETARY.

GAMES & SPORTS.

(K. I. Icroo, General Captain.)

Early this year the following captains were elected:

General Captain.		K. I. Icroo
Football	,,	K. *M*. Madhava Warrier
Cricket	,,	S. Chettur
Tennis	,,	M. F, Paul
Volleyball	,,	A. L. Thommunny
Badminton	,,	K. C, Joseph
Hockey	,,	P. Govindakutty Menon (nominated)

Football.

Regular practice is going on in the Palace Grounds. The Captain is keen on selecting the College Team for the Inter-collegiate Tournament.

Cricket.

We began practice very early and played a friendly match with the Trichur Sporting Association and won by a narrow margin. We have been playing practice matches almost every week,

Volleyball.

This year there is no Volleyball for the Inter-Collegiate Tournaments. All the same regular play is going on. The Loyola College Team came to Trichur on a vacation tour and they played a match with us. They gave us a very good game and we won by taking two out of the three games.

Hockey.

We introduced the game only this year. Students began to pick up the game soon. There were some students who knew the game already. We have formed a team this year and we are competing for the Inter-collegiate Tournaments, win or lose. We played a match with some players from the town and won by 4 goals to one.

The Hindu Hostel.

(K. Madhava Menon IV U. C. General Monitor)

The College reopened on the 15th of June and by the 24th the Hostel was full. The strength of the Hostel is 26, of whom 11 are of the First University Class, 4 of the Second, 4 of the Third and 7 of the Fourth. In this connection we are glad to state that we entertain a free boarder, a student of the College.

Under the kind supervision of our respected Warden, Mr. Joseph Pettah M. A. (Hons.), we are proud to lead a very harmonious life in the Hostel, on quite democratic lines.

We have a debating society and alternate meetings in English and Malayalam are regularly conducted at the end of every week. We subscribe for a few papers, including the 'Hindu'. We are thankful to our Reading Room Secretary for getting down up-to-date magazines from the College Reading Room. We play both volleyball and badminton in our Hostel Courts.

We had pleasant excursions to 'Anappara', to the Central Farm' and to the Cochin Harbour. Our hearty thanks to the students of the Maharaja's College Hostel for the various services rendered to us.

We published on the 15th of this month the first manuscript issue of the Hostel Magazine and we mean to bring out two more issues of the same during the course of this year.

To sum up, we find life in our hostel quite homely and lively under the kind supervision of our loving Warden. And we hope to sail smoothly to the very end.

St. Mary's Hostel.

(A. F. Kakkappan, General Monitor.)

Admissions to the Hostel began on the 15th of June There was such a rush of applicants that many had to be refused admission for want of accomodation. There are at present 41 inmates of whom 11 are Jacobites and the rest Catholics.

The Resident Warden, Rev. Fr. S. M. Thattil, is also in charge of the Mess. The Catholic Inmates attend daily Mass in the Chapel attached to the Hostel. In the field of sports we are provided with courts only for ring tennis and badminton. The members envince considerable interest in Games, and it is hoped that other Games also will be introduced ere long. We get a good supply of Papers and Magazines regularly from the

College Reading Room; and the fullest advantage is taken of this arrangement by all the Inmates.

We also made a few pleasant excursions this year. One of them was to Ernakulam, when we visited the Maharaja's College, and played a few games with the College veterans. Our thanks are due to these friends who extended to us all hospitality. Another cxcursion was to the Carmelite Monastery at Elthuruth. The Rev. Fathers of the House gave us a cordial welcome and showed us round their extensive gardens, explaining to us the many interesting experiments they were conducting in horticulture.

Under the sympathetic care and supervision of our revered Warden we are having a very happy time of it in the Hostel. There are few unpleasant restrictious on our freedom, and yet perfect discipline is maintained.

COLLEGE CHRONICLE.

May 1936 *Promotions*: Of the 199 and 98 students of the Junior intermediate and Junior B. A. classes, 8 and 2 respectively were detained.

University Examinations: 133 students were sent up for the University Intermediate Examination, of whom 58 came out successful in all the Parts, the percentage of passes in Parts I, II & III being 51, 82 and 66 respectively. There were 19 First Classes and 58 distinctions--1 in Malayalam and 1 in Sanskrit under Part II; 15 in Mathematics, 16 in Physics and 25 in Chemistry under Part III. For the B. A. Degree Examination 55 were sent up for all the Parts. There were 30 full

passes (52%), the percentage of passes in Parts I, II and III being 72, 76 and 77 respectively. There were 3 First Classes; 1 in Sanskrit under Part II (4th in the Presidency), 1 in Group I-A Mathematics (First in the Presidency) and 1 in Group I-B Mathematics(4th in the Presidency.) Also we had 4 Second Classes:—2 in Malayalam under Part II and 2 in Gr. IV-B. Economics. The First and the Second in the Presidency in Malayalam were from this College.

June 12th '36. Admissions to the Junior Classes began. There were 198 admissions in the Junior Intermediate and 92 in the Junior B. A.

June 16th '36. Regular work commenced for the Junior Classes.

June 24th '36 College re-opened for the Senior Classes. The strength of the College at present is 575; IV U. C. 97, III U. C. 92, II U. C. 190, and I U. C, 196.

Staff: Mr. T. R. Parameswara Iyer, B. A. Chemistry Lecturer, who had taken one year's Sick Leave, died on 29th November 1935, and Mr. K. J. Zacharias B. A., the acting Chemistry Lecturer was made permanent. Mr. T. C. Lonappan B. A., Physics Demonstrator, left the College and Mr. P. J. John B. Sc., was appointed in his place. Mr. V. V. John M, A. (Oxon)., was appointed as an additional Lecturer in English.

24th June '36 Inauguration of the new Halls by Rt. Rev. Mgr. M. Edakolathur, Vicar General.

3rd July '36. St. Thomas' Day – Special services in the College Chapel for Catholic Staff and Students in the morning by Rev. Fr. Principal. At 5 P. M.

Public Meeting in the Hall presided over by The Rt, Rev. Mgr. A. Pudissery D. D., Rev. Fr. Principal, Messrs J. Pettah J. Mundassery and two or three students made short speeches on the occasion.

6th July '36. The 15th Anniversary of H. E. Bishop Vazhapilly's consecration. H. E. the Bishop paid his annual Official Visit to the College as usual.

14th July '36. Election of Office-bearers for the Games' Association.

21st July '36. Office-bearers for the College Literary and Debating Society were elected.

22nd July' 36 Inaugural Address of the Literary Union by Fr. Principal and short references by representatives of the Staff and Students to the late.

Dewan Bahadur T. S. Narayana Iyer,
The Rev. Fr. Bertram S. J.,
G. K. Chesterton Esq., and
C. Anthappay Esq.

13th Aug. '36 Feast of St. John Berchmans, the Patron Saint of Rev. Fr. Principal. The celebration of the Feast, however, was postponed owing to the ill health of Fr. Principal's father.

20th Aug '36. College closed for Onam.

22nd Aug '36 Rev Fr. Principal's father expired at Nadathra. The funeral was attended by several Members of the Staff and a large number of students, who formed a candle-procession, escorting the bier. A band, sent by the College Staff, was also in attendence.

4th Sept. '36. College re-opened after the Onam Vacation.

9th Sept. '36. First Term Examination for all the Classes commenced.

31st Sept. '36 University Examinations (Sept.) began.

14th Sept '36 Manager's Day. The Staff were 'At Home' to the Manager.

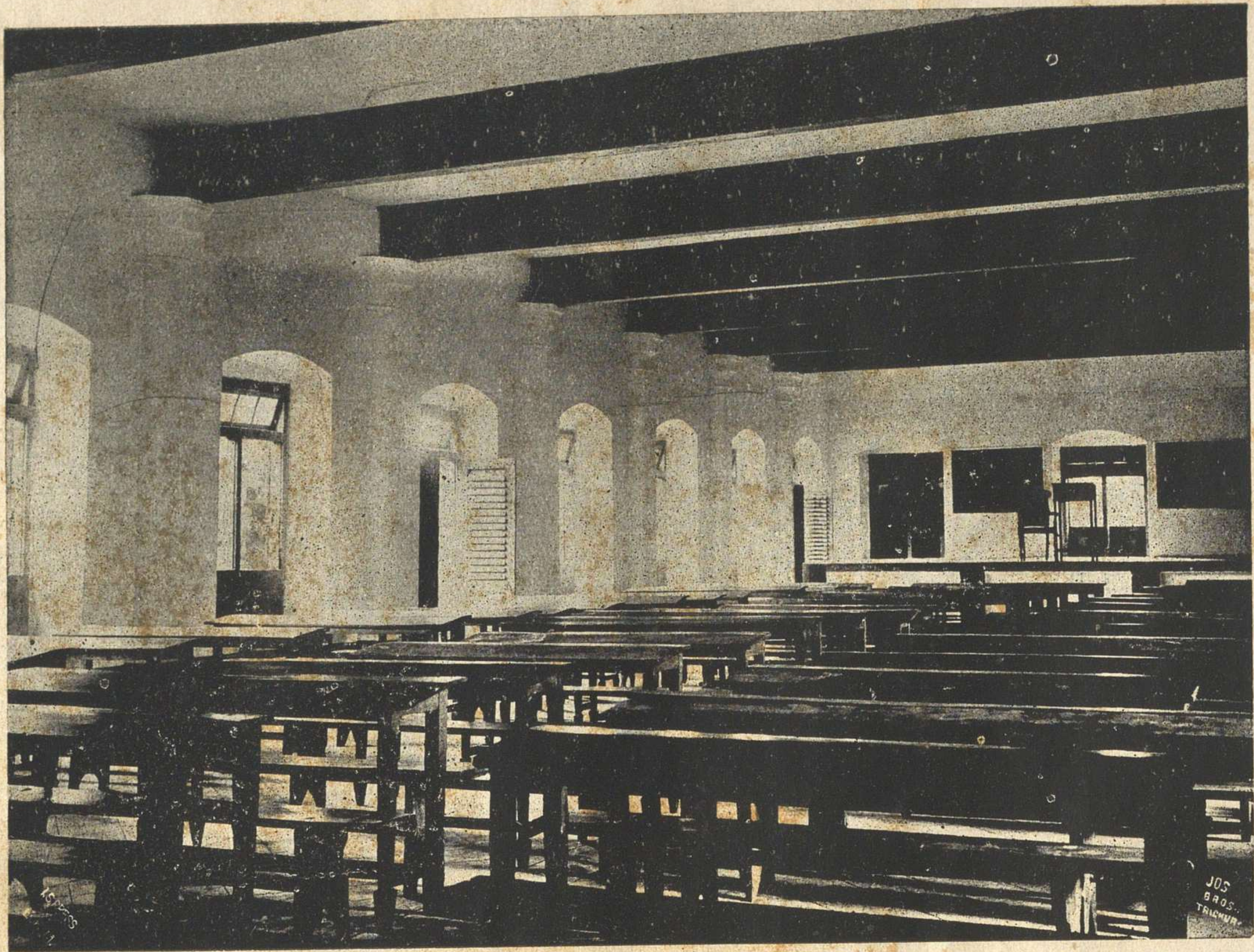

THE "STAGE HALL."

Editor (Mal. Section) Joseph Mundassery M. A.

പുല്ലിൻ പൊടിപ്പ്.

(സി. എ. ജോസഫ് ബി. എ.)

കാർമുകിൽ വന്നതു കണ്ടു കുതിച്ചെഴുന്നീ-
റ്റോമൽക്കൈകൾ പൂർണ്ണതയ്ക്കായി നീട്ടും
പുല്ലിൻ പൊടിപ്പേ! നീ നാലഞ്ചുപക്ഷം ഭൂ-
ഗർഭത്തിൽ നിശ്ചലമായ്ക്കിടന്നു.

പാവനാത്മാവുകൾ, താരകൾ, നിർമ്മല-
ദ്യോവിൽ നിന്നന്നാളിൽ പ്രേമപൂർവ്വം
ഭൂതലം തന്നുള്ളിലാണ്ടു കിടക്കുമാ-
സോദരന്നായി നിശ്വാസമാർന്നു;
ജീവജാലങ്ങളെ താങ്ങിനിന്നുള്ള നീ-
രാവി കനിഞ്ഞ കണങ്ങളാലെ,
രാത്രിതാനെത്രനാൾ നിൻവിമുക്തിയ്ക്കായി
ദ്ധാത്രിതൻ പാദം കഴുകിപ്പോന്നു;
പുഷ്പഗണങ്ങൾ തൻ ശാശ്വതമാതാവാം
ശ്രീമൽപുലരിയാം മോഹിനിയാൾ
നാനാമൃദുസ്വനം മേളിച്ചു നാൾക്കുനാൾ
നിന്നെ വിളിച്ചുവിഷണ്ണയായി.
എന്തിനു, നിൻവിധിയങ്ങനെ; യന്നാൾനി-
ന്നന്തികത്തിങ്കലെ കാഞ്ഞിരമൊ,
മുമ്പത്തെ പത്രങ്ങളാകെ ത്യജിച്ചിളം-
കൂമ്പുകൾ പൊക്കി ലസിച്ചുനിന്നു.

സൃഷ്ടിതൻ ചൈതന്യം നിൻജീവനേത്രത്തി-
ലിറ്റു വീഴായ്കയാൽ നീ കിടന്നു-
ഒന്നുമെ കാണാതെ, യൊന്നും ശ്രവിക്കാതെ,
യൊന്നും നിനക്കാതെ നീ കിടന്നു.

ഈശനിദേശിതം വാരിദം വാനിൽ വ-
ന്നാശിസ്സു നൽകിയ മാത്രയിങ്കൽ,
ജീവനും പ്രേമവും നല്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം
കൈവന്നു നീയുടനുത്ഥിതനായ്.

പരേതനായ ശ്രീമാൻ സി. അന്തപ്പായി. *

(ഫാദർ ജെ. പാലോക്കാരൻ എം. ഏ. (എഡിൻ)

വായിച്ചും ആലോചിച്ചും ധാരാളം മനോവികാസം നേടിയ ഒരു പണ്ഡിതൻ, കൈരളീസേവനത്തിൽ ദത്തശ്രദ്ധനായിരുന്ന് ശാശ്വതസ്മരണക്ക് അർഹനായ ഒരു സാഹിത്യകാരൻ, ഉയിരും മെയ്യും മറന്നു സ്വന്തം സമുദായത്തിന്നു കൈങ്കാര്യം ചെയ്ത കൃതകൃത്യനായ ഒരു മഹാശയൻ, രണ്ടോ മൂന്നോ ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടുകളിൽ അടിക്കടി വരുത്തിയ പരിഷ്കാരങ്ങൾകൊണ്ടും മററും സുപ്രശസ്തനായ ഒരുദ്യോഗസ്ഥൻ ഇങ്ങനെ പല പ്രകാരത്താൽ നമ്മുടെ അഭിമാനത്തിന്നു നിദാനമായ ഒരു മാന്യനാണ് ഈയിടെ നിര്യാതനായ ശ്രീമാൻ സി. അന്തപ്പായി അവർകൾ.

അന്തപ്പായി അവർകളുടെ സേവനങ്ങളിൽ ഏററവും പ്രധാനം ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൻേറയും കത്തോലിക്കാ സമുദായത്തിൻേറയും ഉല്ക്കർഷത്തെ ലാക്കാക്കിക്കൊണ്ടുള്ളവയാണ്. കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കാലത്തോടുകൂടിയാണ്, മലയാളസാഹിത്യത്തിൻെറ സുവർണ്ണദശ ആരംഭിച്ചതെന്നു പറയാം. അക്കാലത്തു ഇംഗ്ലീഷ്, സംസ്കൃതം, മലയാളം എന്നീ മൂന്നുഭാഷകളിലും ഒപ്പം പാണ്ഡിത്യം നേടിയ ഏതാനും ഉത്തിഷ്ഠമാനന്മാർ ഭാഷാപോഷണത്തിനു ബദ്ധപരികരരായിറങ്ങി. അങ്ങനെ ഇറങ്ങിയ അഞ്ചോ പത്തോ പേരിൽ ഒരാളായിരുന്നു അന്തപ്പായി അവർകൾ. നല്ലൊരു ഉപന്യാസകാരൻ, നിർഭയനായൊരു വിമർശകൻ ഈ രണ്ടു നിലകളിൽ മി. അന്തപ്പായിക്കു സാഹിത്യത്തിലുള്ള സ്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശത്രുക്കൾ പോലും സശിരഃകമ്പം വകവെച്ചു കൊടുക്കുന്നതാണ്. ശാരദാപൂരണാദികളിൽ അദ്ദേഹം പലരുടേയും ആക്ഷേപത്തിനു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ അതിലും അദ്ദേഹം പ്രശസ്തമായ വിജയം നേടിയിട്ടുണ്ടെന്നു ശ്രീമാൻ

---

* ജൂൺ 8-ാംനു കത്തോലിക് അക്കാഡമിക്കു സൊസൈററിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ജോസ് തിയറററിൽവെച്ചു നടന്ന അനുശോചനയോഗത്തിൽ ചെയ്ത അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിൽനിന്നു്.

മുക്കോത്തുകുമാരൻ, കവിതിലകൻ ഉള്ളൂർ മുതലായവരെപ്പോലുള്ള നിഷ്പക്ഷസാരനിരീക്ഷകന്മാർ സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതായി എനിക്കറിയാം.

ചുരുക്കത്തിൽ മി. അന്തപ്പായി സാഹിത്യത്തിന്നും സമുദായത്തിന്നുംവേണ്ടി സ്വയം ഹോമിച്ചൊരു ഉദാരമതിയാണ്. കത്തോലിക്കരുടെ ഇടയിൽ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെയൊരു സാഹിത്യകാരനേയോ സമുദായനേതാവിനേയോ കണ്ടുകിട്ടുവാൻ വളരെ പ്രയാസപ്പെടേണ്ടിവരും. അദ്ദേഹത്തിന്ന ശാശ്വതമായ ആത്മവിശ്രാന്തി ഉണ്ടാകുമാറാകട്ടെ. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതം — അതേ, സാഹിത്യപ്രണയവും സമുദായാഭിമാനവും തുളുമ്പിയ ജീവിതം — ക്രൈസ്തവയുവലോകത്തിന്ന വിശിഷ്യ ഉത്തേജകമായിത്തീരുമാറാകട്ടെ.

മുകളിൽനിന്നു്.

(കെ. പി. ഗോവിന്ദൻ നമ്പൂതിരി, II. U. C.)

വാനത്തുപാറുന്ന കൊച്ചുചിറകേലു-
മാനന്ദം ലോലസംഗീതമോടേ
മുററത്തെപ്പൂച്ചെടി തന്നിളം ചില്ലമേൽ
ചൊററിടവിശ്രമിപ്പാനണഞ്ഞു.
ഏകാന്തചിന്ത പൂണ്ടങ്ങുമരുവുമെൻ
മൂകമാമാത്മാവിലെത്തി,യപ്പോൾ
ഏതോ പുളകമിളക്കു മനുഭൂതി
മോദച്ചിറകു പരത്തിച്ചെമ്മേ
പെട്ടെന്നെൻ ചിന്തകൾ താനേ പുറത്തേയ്ക്കു
പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടിതിപ്രകാരം —

ശുദ്ധാന്തരീക്ഷത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യപീയൂഷം
നിത്യം നുകരുന്ന പുണ്യാത്മാവേ!
മൎത്ത്യൻെറവീൎപ്പു് വിഷമയമാക്കുന്ന
മന്നിലേയ്ക്കെന്തിനിറങ്ങിയിപ്പോൾ
സ്വാൎത്ഥത്തിൻ പഞ്ജരം വാതുറന്നുണ്ടിതാ
സത്വരം നിന്നെ വിഴുങ്ങിക്കൊൾവാൻ!

അല്ലെങ്കിലിച്ചിന്ത മൎത്ത്യനുമാത്രമാ-
ണല്ലലെന്നുള്ളതചിന്ത്യം താനേ
എന്തറിയുന്നു നീ പാരിലേ ദുഷ്കൃതി
യന്തരിക്ഷത്തിൻ പവിത്രാത്മാവേ.
ചിത്രമാം പക്ഷം വിരുത്താനും പാടാനും
മാത്രമൊന്നല്ലീ പഠിച്ചുള്ളു നീ?
ആരുതെളിക്കുന്നു തേജഃപുഞ്ജങ്ങളേ
യാദിയുമന്തവുമില്ലാത്തൊന്നിൽ
തൽക്കരം താനല്ലോ നിൻ ചരടേന്തുന്നു.
തപ്പുവാനില്ലതേ മാൎഗ്ഗമേതും!

വന്നാലും ശാന്തിതൻ കൊച്ചുസന്താനമേ!
വന്നാലുമാനന്ദകന്ദളമേ!
അച്ചെറുവല്ലിയാമൂഞ്ഞാലിൽ പൊററിട
സ്വച്ഛന്ദം നീയിരുന്നാടിയാലും
ചുററിലും സൌരഭ്യം വീശും സുമങ്ങളി-
ലുററതേനുണ്ടു നീ പാടിയാലും.
വാനിൻ മടിത്തടം വിട്ടു ചിറകേലും
ഗാനമേ, വല്ലപ്പോഴെങ്കിലും നീ
ഒന്നിങ്ങിറങ്ങാസ്സിലീ നരനെങ്ങനെ
വിണ്ണിൻെറ രോമാഞ്ചമേററിടുന്നു!

കൃഷ്ണഗാഥ — ചില ഗുണവിശേഷങ്ങൾ.

(കെ. കെ. തമ്പാൻ iv. u, c)

ഏതാണ്ടു മൂന്നുനാലു നൂററാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പാണു, മലയാളഭാഷയുടെ തികച്ചും ശൈശവത്തിൽ, നമ്മുടെ പ്രപിതാമഹന്മാർ അവരുടെ ആശയങ്ങളെ, അന്തർഗ്ഗതങ്ങളെ; അന്യോന്യം വിനിമയം ചെയ്യുവാൻ അവശ്യം ആവശ്യമായ പദങ്ങൾ പോലും സ്വഭാഷയിലില്ലാതിരുന്ന ഒരു കാലത്തു—സുപ്രസിദ്ധനായ ചെറുശ്ശേരി തൻെറ കാവ്യതല്ലജത്തെ കൈരളീദേവിയുടെ കാലടികളിൽ കാണിയ്ക്കുവെച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃഷ്ണഗാഥ മലയാളഭാഷായോഷയുടെ മണിമാർത്തടത്തിൽ 'ഇന്നുമെന്നും' മങ്ങാതെ കിടക്കുന്ന ഒരു മാഹേന്ദ്രപ്പതക്കമാണു്. അതിൻെറ പ്രകാശത്തിൽ, അന്ധരായിത്തീൎന്നവരാണു ഇന്നത്തെ ഉൽപ്പതിഷ്ണുക്കളായ കുട്ടിക്കവികളിലൊട്ടധികം പേരും. അവർ അതിനെ അങ്ങനെതന്നെ അനുകരിക്കുന്നു; ഈ അനുകരണത്തിൽ തങ്ങൾ വിജയികളായെന്നു തന്നത്താൻ വിശ്വസിക്കുന്നു, ആവോളം അഭിമാനിക്കുന്നു. അതിശയോക്തിയുടെ നേരെ, പക്ഷപാതിത്വത്തിൻെറ നേരെ, കണ്ണുമടച്ചു നിന്നു, നഗ്നമായ വാസ്തവത്തെ വിളിച്ചു പറകയാണെങ്കിൽ, സഹൃദയന്മാർ ക്ഷമിക്കുമല്ലൊ, ശ്രീമാൻ വള്ളത്തോളിനൊഴികെ മററാൎക്കുംതന്നെ ഇതിൽ വിജയം സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. ഈ മഹാ ഗ്രന്ഥത്തിൻെറ ഉത്ഭവകാലത്തുതന്നെ ചില സംസ്കൃതസാഹിത്യ'പാരാവാരപാരംഗതന്മാർ' ഇതിനെ പുഛിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു "ചെറുശ്ശേരിയുടെ എരിശ്ശേരിയിൽ കഷണമില്ല" എന്നൊക്കെ. ഇതിനു ഒരു സമാധാനമേ ഞങ്ങൾക്കു പറയുവാനുള്ളു. അസൂയ, അവജ്ഞ — ഇവ അജ്ഞതയുടെ സന്തതികളാണെന്നു മാത്രം—അവരുടെ 'കനകകോരികളല്ല, മലയാളികളുടെ ചിരട്ടക്കയിലാ'ണു ഇതിനു യോജിച്ചതു്. അതിൽ ധാരാളത്തിലധികം കഷണങ്ങൾ കിട്ടുന്നുണ്ടുതാനും.

കൃഷ്ണഗാഥയിലെ പ്രധാനങ്ങളായ രസവിശേഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു രണ്ടു വാക്കു പറയണമെന്നല്ലാതെ, ഈ കാവ്യത്തെ ആദ്യന്തം അവഗാഢമായി വിചിന്തനം ചെയ്യുവാൻ ഈ ലേഖനംകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. അഥവാ അതിനു മോഹിച്ചാൽതന്നെ അതു ഇയ്യുള്ളവൻെറ കൈപ്പിടിയി

ലൊതുങ്ങുകയുമില്ല. ഭക്തി, കരുണ, ബീഭത്സത, ഹാസ്യം, ശൃംഗാരം ഇവയാകുന്നു കൃഷ്ണഗാഥയിലെ പ്രധാന രസവിശേഷങ്ങൾ. വത്സസ്തേയം, ഗോപികാദുഃഖം, സ്വർഗ്ഗാരോഹണം മുതലായ ഭാഗങ്ങൾ ഏതൊരു നാസ്തികന്റെയും ഹൃദയാന്തരാളത്തിൽ ഈശ്വരോന്മുഖമായ ഭക്തിവികാരത്തെയുദിപ്പിക്കുവാൻ ശക്തങ്ങളാണ്. അതിലേതുഭാഗവും വായിക്കുമ്പോൾ ഭക്തികൊണ്ടു നാം അറിയാതെതന്നെ പരവശരായിത്തീരുന്നു; ആനന്ദംകൊണ്ടു പുളകിതരായിത്തീരുന്നു. ഐഹികമായ എല്ലാത്തിനേയും മറന്നുപോകുന്നു. എന്തിനധികം—അമ്പാടിയിൽ ചെല്ലുന്ന അക്രൂരന്റെ ഭക്തി വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന സ്തുതി ഒന്നുമാത്രംമതി കവിയുടെ ഉൽക്കടമായ ഈശ്വരഭക്തിയെ നമുക്കു കാണിച്ചുതരുവാൻ. പക്ഷെ ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഭക്തിക്കും ഒരു വിശേഷമുണ്ടു്—ശൃംഗാരരസസമ്പൂർണ്ണമാണതു്. സ്നേഹമാണു കവിയുടെ ആദർശം; അതിന്റെ പാരമ്യത്തിലാണു അദ്ദേഹം മോക്ഷത്തെ വീക്ഷിക്കുന്നതും.

ഗുരുദക്ഷിണ, വിപ്രപത്ന്യനുഗ്രഹലീല, കുചേലഗതി എന്നീ ഭാഗങ്ങൾ കവിയുടെ കരുണ നിറഞ്ഞ ഹൃദയത്തിന്റെ പ്രതിഫലനങ്ങൾമാത്രമാണ്. എത്രതന്നെ കഠിനമായാലും ഏതു ഹൃദയത്തേയും അലിയിക്കുവാനും, കരയിക്കാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'കരുണ'ക്കു കഴിവുണ്ടു്.

അതാ, ഏതൊരു ധീരഹൃദയത്തേയും അവജ്ഞകൊണ്ടു 'കിറി' കോട്ടിക്കാനും, കോപാവേശത്താൽ പുരികം ചുളിപ്പിക്കാനും, ഭയാധിക്യത്താൽ തുറിച്ചു പകച്ചുനോക്കിക്കാനും നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കുന്ന ബീഭത്സചിത്രങ്ങൾ ഓരോന്നോരോന്നായി കണ്ടുതുടങ്ങുന്നു. പൊന്നോമനക്കണ്ണന്റെ പൂവിളംമേനിയെ കടുത്ത പാറയേക്കാൾ കഠോരമായ തന്റെ മാറത്തു കിടത്തി വിഷമയമായ മുലപ്പാൽ ചുരത്തിക്കൊടുക്കുന്ന ആ ഭയങ്കരരാക്ഷസി പൂതന ഒരു വശത്തു—തന്റെ ഓരോ ഓരാത്മാവിന്റെ രക്ഷക്കുവേണ്ടി, അച്ഛനും അമ്മയുമില്ലാതെ അവശയും ആർത്തയുമായ തന്റെ ഏകസഹോദരിയുടെ വാത്സല്യനിധികളായ പിഞ്ചുപൈതങ്ങളെ—പ്രണയപാരവശ്യത്തോടെ അവരെ ഒരിക്കലെങ്കിലും ഉമ്മവെക്കുവാനോ, തന്റെ ശീതളമായ മാറത്തു അടക്കിപ്പിടിച്ചു് ആവോളം പുണരാനോ, എന്തിനു്, കൺനിറയെ ഒന്നു നോക്കികാണാനെ

ങ്കിലുമൊ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പായി—ആ മാതൃഹൃദയത്തിന്റെ നോവിനെ അല്പമെങ്കിലും പരിഗണിക്കാതെ—ഒന്നൊന്നായി പാറമേലടിച്ചു കൊല്ലുന്ന ഭയങ്കരാകാരനായ, മൂർഖേശ്വരനായ കംസൻ മറെറാരു വശത്തു—ബീഭത്സത പോരേ ഈ കാവ്യത്തിന്?

ഇനി ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഹാസ്യത്തെപ്പററി—അതു വളരെ മൂർച്ചയുള്ളതാണ്; എന്നും പുതിയതും ഭാസുരവുമാണ്. അതിനു രസിപ്പിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഹൃദയമോ, നമിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ശീർഷമോ ഇല്ലെന്നുവേണം പറയുവാൻ. ഒരു ഗുണംകൂടിയുണ്ട്—സന്ദർഭത്തിനു അതു ഏററവും യോജിച്ചിരിക്കും. വിദർഭരാജകുടുംബത്തിന്റെ സന്താനവല്ലരിയായ രുഗ്മിണിയുടെ പാണിഗ്രഹണത്തിനാഗ്രഹിച്ചു ശൃംഗാരക്കഴനുകളായി അണിഞ്ഞൊന്നിനിരന്നു നില്ക്കുന്ന രാജാധിരാജാക്കളെയിട്ടു കോട്ടയാട്ടുന്ന ഭാഗമോ, അല്ലെങ്കിൽ സന്യാസവേഷധാരിയായ സവ്യസാചിയെക്കൊണ്ടു ഹൃദയേശ്വരിയായ സുഭദ്ര വിളമ്പിക്കൊടുത്ത പഴത്തൊലി തീററിക്കുന്ന ഭാഗമോ—ഈ കാവ്യത്തിലെ ഹാസ്യരസത്തിനുത്തമോദാഹരണമാണ്.

കുന്നുചുമക്കേണമെന്നങ്ങു ചിന്തിച്ചോ
വെണ്ണചുമന്നിട്ടു ശീലിച്ചു നീ?
വെണ്ണയെന്നോർത്തിട്ടു കുന്നിനെത്തന്നെയും
മെല്ലവേ വായിലങ്ങാക്കൊല്ലാതെ."

ഗോവർദ്ധനോദ്ധാരണത്തിലെ ഈ വരികൾ ചെറുശ്ശേരിയുടെ പരിഹാസവാടവത്തെ ഉച്ചൈസ്തരം വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. ഇനിയും—ഹേമന്തകാലത്തിലെ തണുത്ത കാററു വീശിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സായാഹ്നസന്ധ്യക്കു കുളിച്ചുകൂടകഴിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണരെപ്പററി കവി പറയുന്നു:—

"ദന്തങ്ങളെക്കൊണ്ടു താളംപിടിച്ചിട്ടു
സന്ധ്യയെ വന്ദിച്ചിതന്തണരും."

ചുരുക്കി പറകയാണെങ്കിൽ, ഇന്നത്തെ ഏതു ഹാസ്യസാഹിത്യകാരനേയും തന്റെ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തിക്കുവാൻ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്നു കഴിവുണ്ട്.

ഇനി ശൃംഗാരത്തെപ്പററിയും രണ്ടുവാക്കു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. നവംനവങ്ങളായ ആശയവിശേഷങ്ങളാലും, അനന്യസാധാരണമായ വർണ്ണനാവൈചിത്ര്യത്താലും ഉത്തരോത്തരം ശോഭായമാനമായവയാണിതിലെ മിക്ക ഭാഗങ്ങളും. ഋതുവർണ്ണന, രാസക്രീഡ, ഹേമന്തലീല, രുഗ്മിണീസ്വയംവരം, നന്ദനോദ്യാനം എന്നീ ഭാഗങ്ങളിലെവിടെനോക്കിയാലും പാവനമായ ശൃംഗാരം മൂർത്തിമത്തായി പ്രസരിക്കുന്നതുകാണാം. ദ്വാരകാധിപതിയായ ശ്രീകൃഷ്ണനെപ്പററി നാരദമഹർഷി പ്രശംസിക്കുന്നതു കേട്ടുകൊണ്ടുനില്ക്കുന്ന രുഗ്മിണിയെക്കൊണ്ടു ലജ്ജാധിക്യംകൊണ്ടു തലകുനിപ്പിക്കലും അഭിമാനംകൊണ്ടു്, രോമാഞ്ചകഞ്ചുകമണിയിക്കലും, ചെന്താരടിയുടെ പെരുവിരൽകൊണ്ടു് നിലത്തു ഓരോന്നു വരപ്പിക്കലും മററും—വിപ്രലംഭശൃംഗാരത്തിനു ഉത്തമമാതൃകകൾതന്നെയാണു്. എന്നാൽ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഇതുകൂടി പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ചെറുശ്ശേരിയുടെ ശൃംഗാരം പലപ്പോഴും അതിൻെറ അതിരിനെ അതിലംഘിച്ചു അശ്ലീലത്തിലേക്കു കടന്നു വിഹരിക്കാറുണ്ടു. മാരൻപോലും മാരമാലുകൊണ്ടു വലയുന്നതായ മധുമാസത്തിൻെറ മനോഹരമായ ഒരു രാത്രിയിൽ കോടക്കാർവർണ്ണൻെറ ഓടക്കുഴൽനാദം കേട്ടു കാമഭ്രാന്തു പിടിച്ച ഗോപസ്ത്രീകളുടെ വനാന്തരത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാണവും അനന്തരലീലകളും—നവയൌവ്വനയുക്തകളായ ഗോപികമാർ നഗ്നരായി തടാകത്തിൽ നീന്തിക്കളിക്കുന്നതും അവിടേക്കു 'കള്ളകൃഷ്ണ'ൻെറ പതുങ്ങിപ്പതുങ്ങിയുള്ള വരവും, ചേലാപഹരണവും, മററും വെറും സംഭോഗശൃംഗാരമാണെന്നും, അല്ലാതെ അശ്ലീലമോ അനാദരണീയമോ അല്ലെന്നും ശഠിക്കാൻ ഇന്നു ധാരാളം പേർ ഉണ്ടായേക്കാം. അതിനപ്പുറമുള്ളവയോ? അവയും ശൃംഗാരക്കാതലാണെന്നു ശഠിക്കുന്നവരോടു് നമോവാകം. എന്നുമാത്രമേ ഞങ്ങൾക്കു പറവാനുള്ളൂ. കവിയുടെ കാലവും പരിതസ്ഥിതികളും സാഹിത്യാന്തരീക്ഷവും ഒരുപക്ഷെ അവക്കനുകൂലമായിരുന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ ഇന്നു അവ സ്വീകാര്യമാണോ? ഇനി സാഹിത്യലോകം തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ!

കൃഷ്ണഗാഥയിലെ വർണ്ണനകളുടെ വൈചിത്ര്യവും, രചനയുടെ സൌഷ്ഠവവും, ആശയങ്ങളുടെ അഗാധതയും, ആദർശങ്ങളുടെ പരിശുദ്ധിയും പ്രത്യേകം പ്രശംസാർഹമാണു. അപൂർവ്വം കാവ്യങ്ങൾക്കേ ഈ ഗുണങ്ങളെല്ലാം ഒന്നിച്ചു കൈവന്നിട്ടുള്ളൂ. ഏതൊരുവസ്തുവിനേയും ആ

വശ്യത്തിനുമാത്രം വൎണ്ണിക്കുക—വൎണ്ണനക്കവശ്യമാവശ്യമായ പദങ്ങളെമാത്രം സ്വീകരിക്കുക, ഇതൊക്കെ ചെറുശ്ശേരിയുടെ പ്രത്യേകതകളാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ കിട്ടുന്ന ഏതൊരുവസ്തുവും തന്റെ ഭാവനയിലൊന്നുരുക്കിവാക്കപ്പെട്ടാൽ, നമ്മുടെ പരിസരത്തിനും രുചിഭേദത്തിനും യോജിച്ചതായിത്തീരുന്നു. ഏതൊരു സഹൃദയഹൃദയത്തിന്നും ആനന്ദപ്രദായകമായിത്തീരുന്നു; സ്ത്രീസാധാരണന്നും സുഗ്രഹമായിപ്പകരുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ ഹൃദയാന്തരാളത്തിലൊളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന അകൃത്രിമരാമണീയകത്തെ തന്റെ കാവ്യകലയിലൂടെ നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നു. നമുക്കു നന്ദിപറയുക. എന്നാൽ ഇതിലെ അല്പമാത്രമായ അഴുക്കിനെക്കൂടി നീക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ—!!

ശാന്ത.

M. Samuel Class ii.

ഒരു സുപ്രഭാതത്തിലാണു ഉൽകൃഷ്ടബിരുദധാരിയായ ഡാക്ടർ ലാൽ ഒരു ഗ്രാമീണഡാക്ടരായി ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതു്. ഒരു നാഗരികനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു അവിടത്തെ ജീവിതം വളരെ നിരുന്മേഷമായി തോന്നി. നഗരത്തിലാണെങ്കിൽ അഭ്യസ്തവിദ്യരും ഉന്നതകലജാതരുമായി നിരവധി സ്നേഹിതന്മാർ അദ്ദേഹത്തിനു സിദ്ധിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ ഗ്രാമത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ആനന്ദമരുളുന്ന ഒരു പ്രാണിപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ചിലപ്പോൾ ഏകാന്തതയിൽ കവിതയെഴുതാൻ അദ്ദേഹം ഉദ്യുക്തനാകും. അപ്പോഴെല്ലാം ശാന്തവന്നു് കാരോന്നിനായി അദ്ദേഹത്തെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കും.

ശാന്തയോ? അവൾ ലാലിന്റെ പരിചാരികയായിരുന്നു. പുഷ്പങ്ങൾതോറും മധു ഉണ്ണാൻ മുരണ്ടു നടക്കുന്ന അളി കണക്കേ അവളുടെ

നേത്രങ്ങൾ ചഞ്ചലങ്ങളായിരുന്നില്ല. തൊണ്ടിപ്പഴംപോലുള്ള അധരങ്ങളിൽ ഒരു പുഞ്ചിരിപ്പൂനിലാവു സദാ കളിയാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ദാരിദ്ര്യരാക്ഷസിയുടെ ക്രൂരഹസ്തങ്ങളാണു അവളെ ഒരു പരിചാരികയാക്കിതീർത്തതു്.

ഡാക്ടർ ലാൽ ആകൃതിയിൽ സുമുഖനും പ്രകൃതിയിൽ ഒരു ശാന്തനുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ നേത്രാഞ്ചലങ്ങളിൽ എപ്പോഴും കളിയാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു രഹസ്യം അതിസൂക്ഷ്മജ്ഞക്കു മാത്രമേ ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നുള്ളു. ഈ ലോകത്തു തനിക്കു യാതൊന്നിനോടും ആസക്തി ഇല്ലെന്നുള്ളതായിരുന്നു ആ രഹസ്യം.

ഡാക്ടർ ഓരോ കാൎയ്യത്തിനായി ശാന്തേ, ശാന്തേ എന്നു വിളിക്കും. അവൾ ഓടിവന്നു് അങ്ങു എന്നെ വിളിച്ചുവോ എന്നു ചോദിക്കും. അപ്പോഴെല്ലാം ഒരു ഹൃദയസ്ഫുരണം അവൾക്കു ഉണ്ടാകുക പതിവായിരുന്നു.

ലതാവിഗളിതങ്ങളായ പുഷ്പങ്ങളുടെ സൗരഭ്യം വഹിച്ചുകൊണ്ടു് ക്ലാന്തമാരുതൻ നിശയിൽ മന്ദംമന്ദം വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അപ്പോൾ അവളുടെ നെടുവീർപ്പുകൾ സമീരണൻെറ സാമീപ്യത്താൽ അടുത്ത മുറിയിൽ വായനയിൽ ലയിച്ചിരുന്ന യജമാനൻെറ കണ്ണുപുടങ്ങളിൽ ചെന്നടിച്ചിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം യജമാനൻെറ വിളി കേട്ടു് ശാന്ത ഓടി ചെന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു "ശാന്തേ നിനക്കു ആതുരാലയത്തിൽ ഞാൻ ഒരു ജോലി നൽകാം. അതു സ്വീകരിക്കുന്നതിനു വിഷ:മുണ്ടോ?" അവൾ വളരെ നേരം ആലോചനയിൽ മുഴുകി. അനന്തരം "എനിക്കു അതു ഇഷ്ടമല്ല" എന്നു അവൾ മറുപടി നൽകി.

ഡാക്ടർ അല്പനേരം കഴിഞ്ഞു ചോദിച്ചു "ശാന്തേ നിനക്കു ഉററവരായിട്ടു ആരും ഇല്ലേ." അവൾ ആരുടെ പേരു പറയും? അമ്മയും അച്ഛനും കാലതിരസ്കരണിക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞിട്ടു കാലം കുറെയായി. അവളുടെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ ആ മൃദുഹാസാഞ്ചിതമായ തരുണാമുഖങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു. ആ തങ്കസ്മരണകളെല്ലാം ഒരു ചിത്രത്തിലെന്നോണം അവളുടെ യുവഹൃദയത്തിൽകൂടി പാഞ്ഞു. ഒരാളെ

അവൾ ഉററുസ്നേഹിക്കുന്നു. അതെങ്ങനെ അവൾ പ്രസ്താവിക്കും. നമ്രമുഖിയായി അവൾ നിന്നു.

ഉദയഗിരി ചുമന്നു. എങ്കിലും ആ പ്രഭാതം ദുർജ്ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയംപോലെ ഇരുളുപൂണ്ടു കിടന്നിരുന്നു. ശാന്ത ഡാക്കരെ ഉണൎത്താനായി "അങ്ങു ഉറങ്ങുകയാണോ" എന്നു മൃദുലസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു. "എനിക്കു നല്ല സുഖമില്ല പനിയാണ്" എന്നു അദ്ദേഹം ഉത്തരം നൽകി.

ശാന്ത അദ്ദേഹത്തെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെട്ടു. അവളുടെ കരപല്ലവം വളകളുടെ കിലുകിലാരവത്തോടുകൂടി ലാലിൻെറ നെററിത്തടത്തിൽ പാഞ്ഞു. അദ്ദേഹം അതറിഞ്ഞു. ഹാ! എന്തൊരു സ്നേഹം. മാതാവും സഹോദരിയും ഇതേ വിധംതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ കുറേ കാലത്തിനുമുമ്പു ശുശ്രൂഷിച്ചിരുന്നു.

ഡാക്ടർ രോഗശയ്യയിൽനിന്നും എഴുനേററു. ശാന്ത പരിചാരികയുടെ സ്ഥാനം പ്രാപിച്ചു. അവൾ അടുത്ത മുറിയിൽ ചെന്നു വാതലിൻെറ വിടവിൽകൂടി അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഓരോ പ്രവൃത്തിയും സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുനിന്നു. എപ്പോഴും അദ്ദേഹം ചാരുകസാലയിൽ വിചാരക്ലിന്നനായി കിടക്കുന്നതുകണ്ടു് അവൾ ആനന്ദമടഞ്ഞിരുന്നു.

ആ ഏകാന്തവാസത്തിൽ ഡാക്കടർ വളരെ സങ്കടമനുഭവിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ശാന്തയുടെ പ്രവൃത്തികളൊന്നും അദ്ദേഹത്തിനു തെല്ലും ആനന്ദം നൽകിയിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി സ്നേഹം നിറഞ്ഞൊഴുകുന്ന വൃദ്ധമാതാവിനെ കാണണമെന്നു പ്രബലമായ ആശ ജനിച്ചു.

അന്നു അദ്ദേഹം ശാന്തയെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. "ശാന്തേ! ഞാൻ നാളെ വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങുകയാണ്. അവൾ ചോദിച്ചു "അങ്ങ് എന്നു തിരികെ വരും" "തിരികെ വരുകയില്ല" എന്നുള്ള ഉത്തരം അവളെ അത്യന്തം ഖേദിപ്പിച്ചു.

അവൾ ദീൎഘചിന്തയിൽ മുഴുകി. "ചില അപ്രതീക്ഷിതകാരണങ്ങളാൽ" അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു "ഞാൻ ഉദ്യോഗം രാജിവെച്ചു വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങുകയാണ്."

ദീപപ്രകാശം ക്രമേണ മങ്ങിത്തുടങ്ങി. അനന്തരം ശാന്തചോദിച്ചു "അങ്ങ് അമ്മയെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ എന്നെയും വീട്ടിലേക്കുകൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുമോ." ഡാക്ടർ പ്രത്യുത്തരം ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

പ്രഭാതമായി. ഡാക്ടർ യാത്രയാകുന്നതിനുവേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കി. ശാന്തയും സന്നദ്ധയായി കോലാഹലസമന്വിതമായ ആ ചെറുതീവണ്ടിസ്റ്റേഷനിൽ എത്തി. ഡാക്ടർ തീവണ്ടിയിൽകയറി. ശാന്തയുടെ അവസാനത്തെ അഭ്യർത്ഥനയും അദ്ദേഹം നിരാകരിച്ചു. അവൾ നിരാശയിൽ മുഴുകി. അശ്രുകലുഷിതമായ നേത്രത്തോടും, വാടിക്കരിഞ്ഞ വദനത്തോടും ഉലഞ്ഞുടഞ്ഞ കേശബന്ധത്തോടും ശാന്ത പോയിക്കഴിഞ്ഞു. അവളുടെ ജീവിതത്തിലെ ഭാസുരഭാഗങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ രാത്രികൊണ്ടവസാനിച്ചതായി അവൾക്കു തോന്നി. ഇനി ഒരുകാലത്തും സന്തോഷം അവളിൽ സംസ്പുരിക്കുകയില്ല. അവളുടെ മനസ്സിൽ സുഖമെന്നതു സംജാതമാവുകയുമില്ല. അവൾ മനോരാജ്യത്തിൽ അംബരചുംബികളായി കെട്ടിയുയർത്തിയ മണിസൗധം അടിയുലച്ചു നിലംപതിച്ചുപോയി.

സൌഭാഗ്യത്തെപ്പോലെ ദൗർഭാഗ്യത്തേയും സ്മേരസമന്വിതം വരണം ചെയ്യുകയാണു. നല്ലതു. ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ആർക്കും അയാൾ ആശിക്കുംപോലെ എല്ലാം സാധിക്കുകയില്ല. ലാലാണെങ്കിൽ കുലീനനായ ഒരു ഡാക്ടർ. സേവാവൃത്തിയെങ്കിലും ചെയ്തു ആനന്ദമടയാമെന്നിരുന്ന ശാന്തയ്ക്കു എന്തൊരു മനോവ്യഥയാണു അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിതീർത്തതു്. സ്ത്രീഹൃദയമുണ്ടോ ഒരു പുരുഷനറിയുന്നു?

ഡാക്ടർ മനുഷ്യൻെറ ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠമായ ജീവിതത്തിൻെറ വിവിധാദ്ധ്യായങ്ങളെപ്പററി ചിന്തിച്ചു കിടക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണു ഒരു കമ്പിസന്ദേശം അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചതു്. "വേഗം പുറപ്പെട്ടാൽ ഒരു ജീവനെ രക്ഷിക്കാം." ശാന്ത—എന്നായിരുന്നു ആ സന്ദേശം. മനുഷ്യജീവിതത്തെക്കാൾ മഹത്തരമായി ഭൂമിയിൽമറെറന്താണുള്ളതു്?

അല്പമണിക്കൂറിനുള്ളിൽ ഡാക്ടർ ശാന്തയുടെ സമീപത്തെത്തി. മനോവ്യഥ ചികിത്സിച്ചാൽ ഭേദമാകാത്ത ഒരു രോഗമല്ലേ? ആ മണിപ്രദീപം അണഞ്ഞു— അതെ മണ്ണോടുചേരുവാൻ. അദ്ദേഹം താമസിച്ചുപോയി.

ചിത്രങ്ങളെപ്പററി.

(C. K. Sebastian B. A, Class.)

ഒരു നല്ല കവിതപോലെത്തന്നെ ഒരു നല്ല ചിത്രവും നമ്മെ ആഹ്ളാദഭരിതരാക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു യഥാൎത്ഥകവിത എത്ര വായിച്ചാലും നമുക്കു മതിവരുന്നില്ല, നമ്മുടെ മാനസത്തെ ജൃംഭിപ്പിക്കുന്ന എന്തോ ഒന്നു, നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ സ്പൃശിക്കുന്ന എന്തോ ഒന്നു അതിലുണ്ട്. അപ്രകാരം തന്നെ എത്രകണ്ടാലും തൃപ്തിയടയാത്ത ചില ചിത്രങ്ങളുണ്ട്. സുപ്രസിദ്ധകവിയായ 'ടാഗ്ഗൂർ' ഒരു തികഞ്ഞ ചിത്രകാരൻകൂടിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതപോലെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ചിത്രങ്ങളും ഒരു തിരശ്ശീലയാൽ മൂടപ്പെട്ടിരിക്കും! ആ മൂടുപടം പൊക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നവനുമാത്രമെ ആ ചിത്രത്തിൽ ലാലസിക്കുന്ന ഭാവനാഭാസുരതയിൽ നിമഗ്നനാവാൻ സാധിക്കുന്നുള്ളു.

എന്തെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവിനെ, ഒരു മനുഷ്യനെ, ഒരു പ്രകൃതിവിലാസത്തെ, നോക്കിവരയ്ക്കുന്നതിൽ ഒരു ചിത്രകാരനു വലിയ ഭാവനാശക്തി പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ടതില്ല. അവിടെ കണ്ടതുപോലെ കടലാസിലൊ കാൻവാസിലൊ പകൎത്തുക; കുറച്ചു വലിയതാക്കുകയൊ, ചെറിയതാക്കുകയൊ മാത്രമെ ചെയ്യേണ്ടതുള്ളു. നിറങ്ങളേയും അളവുകളേയുംപററി ഒരു സാമാന്യപരിജ്ഞാനമുള്ള ചിത്രകാരൻ കുറച്ചു ക്ഷമയുംകൂടി പ്രദൎശിപ്പിക്കുന്നതായാൽ ഈ തരം പകൎത്തൽ (Copying) നിഷ്പ്രയാസേന സാധിക്കുന്നതാണ്. ജന്മവാസനയില്ലെങ്കിൽ ഇതു സാധ്യമാണെന്നു ഇവിടെ പ്രസ്ഥാവിക്കുന്നില്ല. ഇത്തരം 'നോക്കിവരയ്ക്കൽ' ഏകദേശം ഒരു പഴയ പല്ലവി പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുപോലെയാണ്. നമ്മുടെ നാട്ടിലുള്ള മിക്ക ചിത്രകാരന്മാരും ഇത്തരം നോക്കി വരയ്ക്കുന്ന ഏൎപ്പാടാണ് കൊണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നതു്. നൂതനമായ ഒരു വികാരത്തേയൊ ആഹ്ളാദത്തേയൊ ഉത്തേജിപ്പിക്കുവാൻ അവർ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ചിത്രകലക്ക് ഒരടി മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല.

ഒരു ചിത്രകാരൻ ഒരു പനീർപുഷ്പത്തെ, പ്രകൃതിയെ അങ്ങനെ തന്നെ (ചിത്രങ്ങൾ ഒരിക്കലും നൂറുശതമാനം പ്രകൃതിയോടു യോജിക്കുന്നില്ല) ഒരു കടലാസിലൊ കാൻവാസിലൊ പകൎത്തി എന്നിരിക്കട്ടെ.

ആ ചിത്രം കാണുന്നമാത്രയിൽ നാം പറയും, "ഹാ! ഇതൊരു പനിനീർ പുഷ്പംതന്നെ; വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നു" എന്ന്. കഴിഞ്ഞു, അതിന്ന് അപ്പുറം പറവാൻ നമുക്കൊന്നുമില്ല, അതു നമ്മുടെ ചിന്താശക്തികളെ സ്പൃശിക്കുന്നില്ല. ആ ചിത്രത്തിൽനിന്നു കണ്ണെടുത്താൽ നാം അതു മറന്നുപോയി.

എന്നാൽ എത്രകണ്ടാലും മതിവരാത്ത, എത്ര ചിന്തിച്ചാലും അവസാനമില്ലാത്ത ചിത്രങ്ങളുണ്ട്. അതു 'ഷെല്ലി'യുടെ വാനമ്പാടിപക്ഷിയെപോലെയൊ, 'ആശാന്റെ "വീണപൂവ്"'പോലെയൊ ആയിരിക്കും. ഒരു ഫ്രഞ്ചുചിത്രകാരനാൽ വിരചിതമായ (Curfew) 'പ്രാൎത്ഥനമണി' എന്നൊരു ചിത്രമുണ്ട്. അസ്തമയസൂൎയ്യൻ ഒരു പൎവ്വതത്തിന്റെ പിന്നിൽ ഒളിഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ടു പശ്ചിമപ്രാന്തത്തിൽ കുങ്കുമം വാരിതേക്കുന്നു, പക്ഷികൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി അന്ധകാരംബാധിച്ച വൃക്ഷശാഖകളിലേക്കു സാവധാനം പറക്കുന്നു. ദിവാകരന്റെ വേർപാടിൽ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു കവിൾത്തടങ്ങൾ വീൎപ്പിച്ച മേഘക്കിടങ്ങൾ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ചിന്നിചിതറിനില്ക്കുന്നു. വിശാലമായ ഒരു കൃഷിസ്ഥലത്തിൽ ഒരു ഭാൎയ്യയും ഭൎത്താവും ദൂരെ അവരുടെ കൺമുമ്പിൽ, വൃക്ഷാഗ്രങ്ങളുടെ മുകളിൽ പൊങ്ങിനില്ക്കുന്ന ഒരു ദേവാലയത്തിന്റെ 'കുരിശിനെ' തൊഴുകയ്യുമായി നോക്കിനില്ക്കുന്നു. ഇത്ര നേരംവൈകിയതു അവർ അറിഞ്ഞില്ല. ആ ദേവാലയത്തിൽനിന്നുയൎന്നു പൊങ്ങിയ ഒരു മണിനാദം നിശ്ശബ്ദവും നിൎമ്മലവുമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽകൂടി ഒഴുകി ആ ദമ്പതിമാരുടെ കൎണ്ണങ്ങളിൽ പതിച്ച മാത്രയിൽ, അവരുടെ കൈകളിൽനിന്നു തൂമ്പായും കൊട്ടയും താനെ നിലത്തുവീണു. അതു ദൎശിക്കുന്നമാത്രയിൽ ഒരു നേരിയ മണിനാദം ആ ചിത്രത്തിൽ ഉരുകിച്ചേൎന്നിരിക്കുന്നതായി നമുക്കു തോന്നും. "ജീവിതത്തിന്റെ പകൽ കഴിഞ്ഞു, മരണത്തിന്റെ രാത്രി ആസന്നമായിരിക്കുന്നു, സന്നദ്ധരായിരിക്കുവിൻ" എന്നായിരിക്കാം ഒരു പക്ഷെ ആ മണിനാദം ആ വിശ്വാസികളോടു വിളിച്ചു പറഞ്ഞിരുന്നതു! സ്വരത്തെക്കൂടി ചിത്രീകരിക്കുവാൻ സാധിച്ച ആ കലാകാരന്റെ സാമൎത്ഥ്യമെന്തു്?

ഒരു ഇന്ത്യൻ ചിത്രകാരനാൽ നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ട (Lost Heart) 'ഹൃദയം തകൎന്നവൾ' എന്നൊരു ചിത്രമുണ്ട്. ആമ്പൽപൂക്കൾനിറഞ്ഞ ഒരു പൊയ്കയിൽനിന്നു, ഒരു ഗ്രാമീണകന്യക ഒരു കുടം വെള്ളവുമാ

യി കയറിവരുന്നു. അവൾ ഒരുവശത്തേക്കു നിറഞ്ഞ നയനങ്ങളോടുകൂടി നോക്കുന്നുണ്ട്. പണ്ട്, പലപ്പോഴും അവിടെവന്നു അവളോടു സല്ലപി ക്കാറുള്ള ആ യുവാവിനെ അവൾ കാണാതായിട്ടു കുറെകാലമായി. (അ വൻ ആ അബലാവല്ലിയെ എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി പിരിഞ്ഞിരിക്കാം) അ വൾ അറിയാതെ കുടം ചെരിഞ്ഞു ജലം ധാരയായി അവളുടെ വസ്ത്ര ത്തിൽകൂടി ഒഴുകുന്നുണ്ടു. സാധു! എത്രനാൾവരെ കാത്തുനില്ക്കണം! ദുഃഖ ഭൂയിഷ്ഠമായ ഒരു പ്രണയനാടകത്തെ ആ ചിത്രം നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ അങ്കുരിപ്പിക്കുന്നു.

കേരളത്തിലെ സുപ്രസിദ്ധചിത്രകാരനായ 'രവിവർമ്മ' രുഗ്മാം ഗദചരിതത്തിലെ ഒരു ഭാഗം ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു വികാരഭരിത മായ ഒരു ചിത്രംതന്നെയാണ്. ശിരസ്സു വെട്ടിക്കൊൾവാൻ സമ്മതിച്ചു തലതാഴ്ത്തിനില്ക്കുന്ന രുഗ്മാംഗദനേയും, സർപ്പത്തെപ്പോലെ ചീറിനി ല്ക്കുന്ന മോഹിനിയേയും, കർത്തവ്യമൂഢനായിനില്ക്കുന്ന രാജാവിനേയും ഒന്നു കാണേണ്ടതുതന്നെയാണ്. ആ ചരിത്രം മുഴുവൻ ആ ചിത്രത്തിലു ണ്ട്. അപ്രകാരംതന്നെ അരയന്നത്തെ ദൂതയക്കുന്ന ദമയന്തിയുടെ വാ ൽക്കണ്ണിൽ പൊടിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന പ്രണയത്തിൻെറ കണ്ണുനീർത്തുള്ളികളും, കാമലേഖനം എഴുതുന്ന ശകുന്തളയുടെ പ്രേമംതുളുമ്പുന്ന അധരങ്ങളും ചിന്താവിഷ്ടമായ സീതയുടെ വ്യഥനിറഞ്ഞ നയനങ്ങളും, ലാവണ്യം ക വിഞ്ഞൊഴുകുന്ന മഹാലക്ഷ്മിയും അംഗങ്ങളും എത്രയെത്ര സന്ദർഭസുന്ദര ങ്ങളാണ്.

പക്ഷെ, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ചിത്രങ്ങളിൽ നിസ്സാരമായ ചില ന്യൂനതകൾ കാണുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്താൽ വിരചിതരായ, സീതയും ദമയന്തിയും, ശകുന്തളയും, മഹാലക്ഷ്മിയും, രാധയും എന്നല്ല മിക്ക സ്ത്രീകളും തമ്മിൽ അത്യധികം സാമ്യമുണ്ട്. വിവിധസൌന്ദര്യത്തെ അദ്ദേഹം വിതരണം ചെയ്തിട്ടില്ല. അതു ഒരു പക്ഷെ, അദ്ദേഹം ആരാ ധിക്കുന്ന സൌന്ദര്യരൂപം അദ്ദേഹത്തിൻെറ തൂലികയുടെ തുമ്പത്തു് തൂ ങ്ങിക്കിടക്കുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം.

അദ്ദേഹത്തിൻെറ സുന്ദരികൾക്കു എവക്കും, താമരദളങ്ങൾപോ ലുള്ള നയനങ്ങളുണ്ട്, നീണ്ട നാസികകളുണ്ട്, അത്തിപ്പഴങ്ങൾപോലു ള്ള അധരങ്ങളുണ്ട്; സുവർണ്ണകാന്തിയുണ്ട്, കാർമേഘംപോലുള്ള കേശഭാ രങ്ങളുണ്ട്; എന്നാൽ അവരുടെ മുഖത്തൊന്നും ബുദ്ധിശക്തി സ്ഫുരിച്ചു

കാണുന്നില്ല. വട്ടമുഖങ്ങൾ, സുഖജീവിതത്താൽ മാംസളങ്ങളായ അംഗങ്ങൾ! അവയെല്ലാം ചെന്താമരപ്പൂക്കൾ പോലെയാണ്, പനിനീർസുമങ്ങൾപോലെ സൌരഭ്യമുള്ളവയല്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ വർണ്ണസങ്കലനചാതുര്യം അവർണ്ണനീയമാണ്.

ഇന്ത്യയിലെ ആധുനികചിത്രകാരന്മാരിൽ ഒരു ഉന്നത സ്ഥാനം 'കാനുദേസായി' (Kanu Desai) ക്കുണ്ട്. വർണ്ണവിശേഷം കൂടാതെ ചിത്രങ്ങൾക്കുവേണ്ടത്ര പ്രാധാന്യം നൽകുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു ഇന്നത്തെ ചിത്രകലാലോകത്തിന്നു അദ്ദേഹം കാട്ടിക്കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ചിത്രത്തിൽ ശോഭയില്ലാത്ത ഒന്നോ രണ്ടോ നിറങ്ങളേ കാണുകയുള്ളു; എങ്കിലും അതിൽനിന്നു നിർഗ്ഗളിക്കുന്ന വികാരം എത്ര മധുരമാണ്. അതു ഒരു 'പുല്ലാംകുഴൽ'പോലെ അത്ര നിസ്സാരമാണ്, പക്ഷെ അതിൽനിന്നു പ്രവഹിക്കുന്ന സംഗീതമൊ?

ആശാൻെറ മതം അഥവാ ആത്മജ്ഞാനം.

(അർജ്ജുനൻ iv. u, c)

ഇന്നത്തെ ലോകം സ്വതന്ത്രചിന്തകമാണ്. എന്നാൽ അതു കടിഞ്ഞാണില്ലാതെ ആപൽഘട്ടങ്ങളിലേക്കും ദുർഘട്ടങ്ങളിലേക്കുംകൂടി കുതിച്ചോടുന്നുണ്ട്. ഈ വൈഷമ്യം നിയന്ത്രിക്കുവാൻ യഥാർത്ഥചിന്തകന്മാരും തത്വജ്ഞന്മാരുമായ കവികളുടെ സാഹിത്യം വളരെ ഉപകരിക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽ തുഞ്ചത്താചാര്യപാദർക്കുശേഷം സൂക്ഷ്മമാലോചിച്ചാൽ ഈ ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു മഹാകവി ആശാൻ മാത്രമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളു. പക്ഷെ ഇരുവരുടെയും ചിന്താഗതി വ്യത്യസ്തപഥത്തിലൂടെ ആണ്. അതിനു കാരണം ലോകഗതിയിലും സംസ്കാരത്തിൻെറ വളർച്ചയിലും വന്നിട്ടുള്ള മാററങ്ങളാകുന്നു.

ആശാൻെറ കൃതികളെല്ലാം തത്വപ്രധാനങ്ങളാണ്. കേവലം രസാത്മകങ്ങളായ കാവ്യങ്ങൾ മാത്രമല്ല അവ. എന്നാൽ ആശാനുപന്യസിക്കുന്ന തത്വങ്ങൾ ജാതിക്കോട്ടയിലും പൂർവ്വമതനിഷ്ഠയിലും വർത്തിക്കുന്ന യാഥാസ്ഥിതികന്മാർക്കു സർവ്വത്ര പഥ്യമായെന്നു വരുകയില്ലായിരി

ക്കാം. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യതല്ലജങ്ങൾ കേരളീയരുടെ ഇട യിൽ ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഒരുണച്ച് ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

ആശാൻ ജന്മനാ ഹിന്ദുവായിരുന്നെങ്കിലും തൽകൃതികളിൽ നിന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നു മതവിഷയത്തിൽ ഒരു വ്യക്തിത്വമുണ്ടായി രുന്നെന്നൂഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അന്യകവികളെപ്പോലെ ഹിന്ദുമതപ്രോ ക്തങ്ങളായ കഥകളെ സ്വകൃതികൾക്കു വിഷയമാക്കുന്നതിൽ ആശാൻ ശ്രദ്ധ പതിച്ചിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ കാൎയ്യമായോ സാന്ദൎഭികമായിത്തന്നെയോ ആ വക കഥകളേയൊ, പാത്രങ്ങളേയൊ പററി പ്രസ്താവംപോലുമില്ല. പക്ഷെ ഹിന്ദുസനാതനധൎമ്മം മററു മത ങ്ങളെപ്പോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പാഠ്യവിഷയമായിരുന്നുതാനും. ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ മന്ത്രകാലുകൊണ്ടു മട്ടനമേററ കുമാരനാശാന് ആ മതത്തിന്റെ ശുദ്ധാശുദ്ധതയെ വിവേചനം ചെയ്യുക സുസാധമായി ത്തിൎന്നു.

ഹിന്ദുമതത്തിലെ ചില പ്രധാനാചാരങ്ങളോട് അദ്ദേഹത്തിനു വിപ്രതിപത്തിയുണ്ടായിരുന്നു.

മുമ്പോട്ടുകാലം കടന്നുപോയീടാതെ
മുമ്പേസ്മൃതികളാൽ കോട്ടകെട്ടി"

അതിനുള്ളിൽ സുരക്ഷിതയായ സാവിത്രിയെക്കൊണ്ട് "ദൃഷ്ടിയിൽ പെ ട്ടാലും ദോഷമുള്ളോ"നായ ചാത്തനെ സ്വയം വരിപ്പിക്കയും, ചണ്ഡാല മാതംഗിയെ "ചൊല്ലെഴുമാചാൎയ്യനാ"യ ആനന്ദഭിക്ഷുവിന്റെ പിന്നാ ലെ ഓടിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് ആ വിപ്ര തിപത്തിയാണ്.

ഹിന്ദുമതത്തിലെ പുനൎജ്ജന്മവാദം ആശാനു വളരെ പത്ഥ്യമാ യിരുന്നു; ഈ വിശ്വാസം പല കൃതികളിലും പ്രകടമായിട്ടുണ്ട്.

കൎമ്മത്തിൻവശരായുയൎന്നുസുഖമാം സ്വാരാജ്യമോ കഷ്ടമായ്
നിൎമ്മജ്ജിച്ചതിഘോരമാം നരകമോ, പൂകുന്നുപോൽദേഹികൾ;
ശൎമ്മംപോലെയശൎമ്മവും മറുതടം കാണാത്തനിത്യാബ്ധിപോൽ
ധൎമ്മവ്യായതചക്രചാരിപുരുഷൻ വീണ്ടും വരുന്നുണ്ടുപോൽ"

പൂൎവ്വാൎദ്ധത്തിൽ മരണാനന്തരം പുണ്യപാപങ്ങൾ അനുസരിച്ചു ള്ള ഗതിയിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന എല്ലാ മതക്കാരുടേയും അഭിപ്രായത്തെ സാമാന്യമായിക്കുറിക്കയും, ഉത്തരാൎദ്ധത്തിൽ ആദ്യം നിത്യനരകനിത്യ

സ്വർഗ്ഗവിശ്വാസികളായ കൃസ്തുമുഹമ്മദുമതക്കാരുടെ ഗതികളേയും ഒടുവിൽ പുനർജ്ജന്മവിശ്വാസികളായ ഹിന്ദുക്കളുടെ മതത്തെയും പ്രത്യേകം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അതുമല്ല, "സംസാരചക്രം വിരതഗതിയാവാതിരുന്നാൽ, മാംസം വെടിഞ്ഞാൽതന്നെ ദേഹി ദേഹത്തെ വെടിഞ്ഞുലകിൽ മറയുന്നില്ലത്രെ."

ഉൽപന്നമായതുനശിക്കും, അണുക്കൾനിൽക്കും,
ഉൽപന്നനാമുടൽവെടിഞ്ഞൊരു ദേഹിവീണ്ടും,
ഉൽപത്തികർമ്മഗതിപോലെവരും ജഗത്തിൽ"

എന്നും അദ്ദേഹം പുനർജ്ജന്മവാദത്തെ ആഗമസിദ്ധാന്തസഹായത്താൽ സ്ഥാപിക്കാനുദ്യമിക്കുന്നു.

സ്നേഹത്തേയും ത്യാഗത്തേയും അദ്ദേഹം അപാരമായി മാനിക്കുന്നു. അവ കൃസ്തുമതത്തിലെ രണ്ടു വിശിഷ്ടാദർശങ്ങളാണ്. ആശാന്,

"സ്നേഹമാണഖിലസാരമൂഴിയിൽ
സ്നേഹസാരമിഹസത്യമേകമാം."

അതുമല്ല,

"സ്നേഹത്തിൽനിന്നുദിക്കുന്നു—ലോകം
സ്നേഹത്താൽ വൃദ്ധിതേടുന്നു.
....
സ്നേഹം നരകത്തിൻദ്വീപിൽ—സ്വർഗ്ഗ
ഗേഹംപണിയും പടുത്വം."

സ്നേഹത്തിൽനിന്നു ഭക്തി, ഭക്തിയിൽനിന്നു ജ്ഞാനം, ജ്ഞാനത്തിൽനിന്നു മുക്തി—ഇതാണാശാൻെറ ആദ്ധ്യാത്മികാഭിപ്രായം. ത്യാഗത്തിനു കൊടുക്കുന്ന മഹത്തായ സ്ഥാനം തൽകൃതികൾക്കു മാററുകൂട്ടുന്നു. ആത്മോൽകർഷത്തിനുവേണ്ടി നശ്വരപ്രപഞ്ചത്തെ വലിച്ചെറിയുവാനാണദ്ദേഹം ഉപദേശിക്കുന്നതു്. ദീഘബുദ്ധിയുടെ മതം നോക്കുക.

"സ്നേഹിക്കയുണ്ണി നീ നിന്നെ
ദ്രോഹിക്കുന്ന ജനത്തെയും
ദ്രോഹംദ്വേഷത്തെ നീക്കീടാ
സ്നേഹം നീക്കീടുമോൎക്കനീ."

സ്നേഹത്തിൻെറ മഹിമാതിശയം സ്മരിച്ചയുടനെ ദീർഘബാഹു ചെയ്യാനൊരുങ്ങുന്ന ത്യാഗം വിശേഷാത്തരമെന്നേ പറയേണ്ടൂ.

നരകമോക്ഷങ്ങളെപ്പററിയുള്ള ആശാൻെറ മതം, ഇതരമതങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു തുച്ഛോം വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. സ്വർഗ്ഗവും നരകവും ആശാൻ ഭൗതികസുഖദുഃഖങ്ങളിലാണു കാണുന്നതു്. നരകോന്മുഖയായ വേശ്യക്കു നിർമ്മലസ്നേഹസ്വർഗ്ഗം ആശാൻ കെട്ടിക്കൊടുക്കുന്നു. കൊടിയ ചുടുകാട്ടിൽ ആനന്ദപ്രദമായ ഒരു പൂങ്കാവു്! നരകത്തിനുള്ളിൽ തന്നെ സ്വർഗ്ഗം! പിണക്കളത്തിൽ ശാന്തിസൌരഭ്യം! നീചയും ഘോരയുമായ ഗണികയ്ക്കുപോലും സായൂജ്യം! ക്രിസ്തുദേവനും മഗ്ദലനമറിയത്തിനു നിത്യസ്വർഗ്ഗമേകിയില്ലേ? ബുദ്ധമതപ്രോക്തമായ നിർവാണത്തിലുമാശാനു ബഹുമാനമുണ്ടു്. ഈദൃശതത്വങ്ങൾ അദ്ദേഹം സൂക്ഷ്മദൃഷ്ട്യാ പരിശോധിച്ചിട്ടാണംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും.

ആശാനു മതാത്മകമായി ചില സ്വതന്ത്രസങ്കല്പങ്ങളുമില്ലാതില്ല. ആഷമതത്തെ അദ്ദേഹം സ്വചര്യയിൽ ("അനർഘമിച്ഛാമിശ്രംിതമാത്മനഃ") ആത്മാവിൻെറ വില മതിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ശുദ്ധിയെ ആഗ്രഹിച്ചംഗീകരിച്ചെങ്കിലും, ആ മതസിദ്ധാന്തത്തെ ഉല്ലംഘിക്കാൻ അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനാണെന്നു് ദിവാകരനു് രണ്ടാമത്തെ ആശ്രമം നിഷേധിച്ചതിൽനിന്നനുമിക്കാം.

ദിവാകരൻ ആത്മൈകധ്യാനത്താൽ ശീതോഷ്ണാദി ദ്വന്ദ്വഭാവങ്ങളിൽനിന്നു മിക്കവാറും അകന്നു കഴിയുന്ന യുവാവാണു്. പക്ഷെ അകൽച്ച പൂർത്തിയാക്കാതിരിക്കാൻ നിയതി ചെയ്യുന്ന കുടുംകൈയ്യാണു നളിനിക്കു ദിവാകരമെയ് മരണശയ്യയാക്കുന്നതു്. ആത്മോല്ക്കൃഷ്ത്തിനു ഹാനികരമായ ഭൗമികതൃഷ്ണയാണു് പാപമെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്ന ദിവാകരൻ വിധിയോടു സധീരം പോരാടി, നിത്യസത്യത്തെ പ്രാപിച്ചു് ശാശ്വതാനന്ദത്തെ ഭുജിക്കുന്നതിനു് നശ്വരമായ സംസാരത്തെ തരണംചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. എവിടെ അവൻ സംസാരത്തിലേക്കു തിരിയുന്നുവോ, അവിടെ ശോകമോഹങ്ങൾ എല്ലേണ്ടിവരുന്നു; അവിടെ പാപത്തിൻെറ പ്രചുരാട്ടഹാസം ശ്രവിക്കുന്നു. തന്മൂലം ബഹിർമുഖമാകുന്ന മനസ്സിനെ അന്തർമുഖമാക്കുവാൻ അവൻ ഭഗീരഥപ്രയത്നം ചെയ്യുന്നു.

നളിനിയുടെ ആത്മോൽക്കർഷവും സ്നേഹസ്വരൂപനിൽ ലയിച്ചു നിർവ്വാണമടയുന്നതിലാണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ദിവാകരനില്ലാത്തിടം ശൂന്യവും, പാപപങ്കിലവുമായിത്തോന്നുകയാൽ അവൾ സ്നേഹമൂർത്തിയായ അവനെ പ്രാപിക്കാൻ കാംക്ഷിക്കുന്നു. ആ സതിക്ക് അവൻ തന്നെയാണ് സ്നേഹാവതാരം. അവൻതന്നെയാണു സത്യസ്വരൂപൻ. അവൾതന്നെയാണു അവൻ. സത്യപ്രാപ്തിക്കു ശരീരം തടസ്സമാകയാൽ അവൾ അതുപേക്ഷിച്ചു ദിവാകരാത്മകമായ മനസ്സിന്നു മോക്ഷം നേടുന്നു. ഈ രണ്ടാത്മാക്കളുടെ ഐക്യമല്ലേ, അദ്വൈതമതം സിദ്ധാന്തിക്കുന്ന "തത്വമസി" ചതുരക്ഷരി.

ലീലക്കു പങ്കിലമായ ശരീരത്തോടുകൂടിയുള്ള മദനപ്രാപ്തി അശക്യം; മദനൻ ആർത്തിയോടെ സംസാരസാഗരത്തിലേക്കു നോക്കുമ്പോൾ ആത്മാവ് പാപച്ചുഴികളിൽപെട്ടു താണുപോകുന്നതു കാണുന്നു. ലീലയ്ക്കും മദനനും ശരീരബന്ധമില്ല. അവളുടെ മനസ്സും ആത്മാവിൽ സമർപ്പിക്കാനാണുദ്യമം; അവളുടെ ആത്മാവ് മദനനാണ്. അതിനാൽ ആത്മാക്കളുടെ ഏകീഭാവത്തിന്നായി അവരിരുവരും ശരീരനിർമ്മാല്യങ്ങളെ പുഴയിലേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു സൂക്ഷ്മലോകത്തിലെ നിത്യാനന്ദത്തിൽ ലയിച്ചു പാപനിർമ്മോചനം സാധിക്കുന്നു.

മിക്ക മതങ്ങളും ഈശ്വരൻെറ അവതാരങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ ഹിന്ദുക്കൾക്കൊഴികെ മററുള്ള എല്ലാ മതക്കാർക്കും ഒരാദർശപുരുഷൻ മാത്രമേയുള്ളു. ആശാൻ ഇക്കാര്യത്തിലും സ്വതന്ത്രാഭിപ്രായക്കാരനാണ്. ലോകോദ്ധാരകന്മാരായ മഹാപുരുഷന്മാരെ ഈശ്വരജന്മമാക്കിക്കല്പിച്ച് അവരുടെ മനുഷ്യത്വം അധഃകരിച്ചു കളയുന്നതു യുക്തമല്ലല്ലോ. ഇതിനാലായിരിക്കാം ബുദ്ധൻ തുടങ്ങിയുള്ള മതസ്ഥാപകന്മാരുടെ മഹാപുരുഷത്വം ആശാൻ സമ്മതിക്കയും മൗനം ദീക്ഷിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹം, "ദിവ്യഭോഗം വിട്ടാശു ഭുവിലടിഞ്ഞു, പരാർത്ഥമായി വാഴുന്ന ജീവാത്മാവാണ്" വാസ്തവത്തിൽ അവതാരപുരുഷൻ എന്നു സ്വതന്ത്രമായി നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നു.

"നമസ്കാരമുപഗ്രഹ്ച, വരികഭവാൻ നിർവ്വാണ-
നിമഗ്നനാകാതെവീണ്ടും ലോകസേവയ്ക്കായ്;
പതിതകാരുണികരാംഭവാദൃശസുതന്മാരെ
ക്ഷിതിദേവിക്കിന്നുവേണം അധികംപേരേ!"

എന്ന് അഭ്യത്ഥിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

"അന്യക്കു ഗുണം ചെയ്യതിനായുസ്സുവപുസ്സും, ധന്യതപമോടങ്ങാത്മതപസ്സും ബലിചെയ്തു്, തൻപോലെ യെറുമ്പാദിയേയും പാത്തു്, ഭേദാദികൾ കൈവിട്ടു മോദസ്ഥിരനായി" വിളങ്ങുന്ന പുണ്യാത്മാവിനെ അദ്ദേഹം അവതാരപുരുഷനായി ഗണിക്കുന്നു.

"ജ്ഞാനേനപൂതഃ സ്വതപസ്യയാച
വിമത്സരൈഃ സാധുവിഭാവ്യതേ യഃ
ഭർഗ്ഗഃസ്വയം വാനരലക്ഷണോയം,
നാരായണോവേനി നവാവതാരഃ"

എന്നു് ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളെപ്പററി രാജയോഗസമപ്പണത്തിൽ പ്രകീത്തനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതും ഇതേ കാരണത്താലായിരിക്കാം.

സത്യത്തെ ആരാധിക്കുന്നതാണു് ഹിന്ദുക്കളുടെ മതം. "അസത്യത്തെ വിരോധിക്കയും, സത്യത്തെ സ്ഥാപിക്കയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സംഘം നിങ്ങളിലുമുണ്ടാകട്ടെ" എന്നു കുറാൻ വിധിക്കുന്നു. ഇസ്ലാം മതത്തിൻെറ അസ്ഥിവാരവും സത്യംതന്നെ. "സ്വഗ്ഗം സത്യത്തിൻെറ സിംഹാസനവും, ഭൂമി അതിൻെറ പാദപീഠവുമാകുന്നു" എന്നു യേശുമിശിഹായും പ്രവചിക്കുന്നു. ഈശ്വരൻ സത്യസ്വരൂപനാണെന്നും, ഈശ്വരനെയറിയുന്ന മാഗ്ഗമാണു മതമെന്നും എല്ലാ മതങ്ങളും സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. വിഭിന്നങ്ങളാണെന്നു തോന്നിപ്പിക്കുന്ന സവ്വമതങ്ങളും സനാതനമായും അദ്വിതീയമായുമുള്ള സത്യൈകലക്ഷ്യത്തെത്തന്നെ പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള വിഭിന്നമാഗ്ഗങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നും, ആത്മസാക്ഷാൽക്കാരമാണു മോക്ഷകാരണമായ മതബോധമെന്നുമാണു് ആശാൻെറ അഭിപ്രായം. സത്യം സ്നേഹത്തിൻെറ പയ്യായമായിട്ടാണു് ആശാൻ ഗണിക്കുന്നതു്. സത്യത്തെ അറിയുന്നതാണു മുക്തി. വിഭിന്നമാഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടിയാണു് സത്യാന്വേഷകൻ പുറപ്പെടുന്നതെങ്കിലും, ലക്ഷ്യമൊന്നായതുകൊണ്ടു്, ഒരു ജ്ഞാനയോഗിക്കു്, ഏതെങ്കിലുമൊരു മാഗ്ഗത്തിൽകൂടി അതു സുകരമാകുമെന്നാണു് ആശാൻെറ വാദം.

മതമേതയാലും മനുഷ്യൻ നന്നാവണമെന്നേ അദ്ദേഹത്തിന്നാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

കേരളം നാനാജാതിമതസ്ഥരായ ജനങ്ങളാൽ അധിവസിക്കപ്പെടുന്ന പ്രദേശമാണ്. അവർക്കെല്ലാവർക്കുംകൂടി ഏകഭാഷാസാഹിത്യം മാത്രമേയുള്ളൂ. അതു് വിവിധ മതാനുബന്ധമായിരിക്കകൊണ്ടു ഇപ്പോഴും അതിന് സാർവ്വജനീനതയില്ലാതാണിരിക്കുന്നതു്. ആശാൻ മേൽപ്രകാരം സർവ്വമതതത്വങ്ങളിലും സ്വീകാര്യമായ അംശങ്ങളെ പക്ഷപാതം കൂടാതെ ഉപന്യസിക്കുന്നതുകൊണ്ടു തൽസാഹിത്യത്തിന്നു് ഇതരകൃതികളെ അതിശയിച്ചു് പ്രായേണ സർവ്വജനസമ്മതി സിദ്ധിക്കാൻ ഇടയുണ്ടെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണ്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ആശാന്റെ പ്രസ്ഥാനം വേറൊരുവിധത്തിലും വലുതായ നവീനതയെ അർഹിക്കുന്നതായി കണക്കാക്കാം.

ജി. കെ. സി.

(കെ. ജോൺ ആലപ്പാട്ട് III Class)

തെളിഞ്ഞ ചില്ലുകൾക്കിടയിൽ തിളങ്ങി വിളങ്ങുന്ന നയനങ്ങൾ, വിസ്തൃതവും വിശാലവുമായ നെററിത്തടം, അധികമെങ്കിലും ആകാശവീക്ഷണത്തിനെന്നോണം നരച്ചു നീണ്ടു് എഴുന്നേററുനില്ക്കുന്ന കേശഭാരം, തണ്ടുകളോ, താങ്ങോയില്ലാത്ത ഒഴുക്കൻകണ്ണട, അതിൽനിന്നു നയനങ്ങളുടെ ഒരു നിയന്ത്രണതന്തുവെന്നോണം നീളെ താഴോട്ടിറങ്ങുന്നചരടു്, മാംസളങ്ങളായ കവിൾത്തടങ്ങൾ, തടിച്ചുരുണ്ടുന്തിനില്ക്കുന്ന ഉദരഭാഗം—ഇങ്ങനെ ഏകദേശം ഒരു 'ഫാൾസ്റ്റാഫി'ന്റെ ചിത്രം ഇതാ എന്റെ മുമ്പിൽ കാണുന്നു. കഷ്ടിച്ചു് ഒരമ്പതുകൊല്ലത്തോളം യൂറോപ്പിലെ 'Laughing Philosopher' എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധി നേടിക്കൊണ്ടു്, ഒരു വായനശാല നിറക്കാവുന്നത്ര ഉൽകൃഷ്ടകൃതികളെഴുതി

"G. K. C."

സഹൃദയലോകത്തിനപ്പിച്ച് ഈയിടെ 'ബീക്കൺസ്സ് ഫീൽഡിൽ' വെച്ച് നിര്യാതനായ ഗിൽബട്ട് കെയിത്ത് ചെസ്റ്റർട്ടൻേറതാണ് ആ രൂപം.

ചെസ്റ്റർട്ടൻ 1874_ൽ കെൻസിംഗ്ടണിൽ ജാതനായി. പ്രശസ്തവും പ്രയോജനകരവുമായ തൻെറ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം അദ്ദേഹം സെൻറ് പോൾസ് പാഠശാലയിൽ നടത്തി. ബാല്യത്തിൽതന്നെ അദ്ദേഹം സാഹിതിസേവനത്തിൽ കൌതുകം പ്രദശിപ്പിക്കയും പ്രസ്തുത വിദ്യാലയത്തിലെ കവിതാമത്സരത്തിൽചേന്ന് സ്തുത്യൎഹവും സുപ്രസിദ്ധവുമായ "മിൽട്ടൻ സമ്മാന"ത്തെ നിഷ്പ്രയാസം കരസ്ഥമാക്കുകയും ചെയ്തു.

അവിടത്തെ പഠനത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹം സ്ളേഡ് സ്കൂളിലും കിംഗ്സ് കോളേജിലും പ്രവേശിച്ച വിദ്യാഭ്യാസം പൂൎണ്ണമാക്കി. വളരെക്കാലമായി തന്നിൽ തിങ്ങിവിങ്ങിയിരുന്ന കലാകൌതുകത്തെ നാനാനിബന്ധനദ്വാരാ വിശദമാക്കുവാനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനന്തരശ്രമം. അതോടുകൂടി ജി. കേ. സി. എന്ന സംക്ഷിപ്താഭിധാനം പത്രമാസികാവായനക്കാരായ സഹൃദയന്മാക്കൊരു ഹൃദയമോഹനമന്ത്രമായിത്തീന്നു.

ചെസ്റ്റർട്ടൻ കൈകാര്യം ചെയ്യാത്ത സാഹിത്യശാഖയോ അദ്ദേഹത്തെ അഭിനന്ദിക്കാത്ത സാഹിത്യകാരനോ ഇല്ലെന്നു പറയാം. 'All round' എന്ന വിശേഷണം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആകൃതിക്കെന്നപോലെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾക്കും യോജിച്ചിരുന്നു. കവിത, കഥ, നോവൽ, നാടകം, ജീവചരിത്രം, നിരൂപണം,—ഇങ്ങനെ എല്ലാ വകുപ്പുകളിലും അദ്ദേഹം കൈവെച്ചിട്ടുണ്ട്, എല്ലാററിലും അദ്ദേഹം അഭിനന്ദനാൎഹമായ വിജയം നേടിയിട്ടുമുണ്ട്.

വിരോധാഭാസശോഭിതമായ പ്രതിപാദനരീതിയുടെ നായകനെന്ന നിലയിൽ ജി. കേ. സിക്കുള്ള യശസ്സ് അനിതരസാധാരണമാകുന്നു. എന്തു പറയുമ്പോഴും വിരോധാഭാസംകൊണ്ടു നവീനത്വം വരുത്തുവാനും വായനക്കാരെ അമ്പരിപ്പിച്ചാഹ്ളാദിപ്പിക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിനുള്ള സാമത്ഥ്യം ഒന്നു വേറെയാണ്. 'Tremendous Trifles' മുതലായ കൃതികൾ നോക്കുക. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിൻെറ എത്ര നിസ്സാര

മായ ലേഖനവും അളുകൾ വെറുക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു സഞ്ചാരമദ്ധ്യേ സാരവത്തുക്കളായ വികാരങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും തോന്നുക പതിവാണ്. ആ വക, അന്യാദൃശചിന്താസന്താനങ്ങളെ അദ്ദേഹം ഉടനടി അടുത്ത കടയിൽ കയറി "ടൈപ്പ്" ചെയ്ത് ഏതെങ്കിലും ഒരു പത്രത്തിലേക്കയക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ മിക്ക ലേഖനങ്ങളും അങ്ങനെ ജന്മമെടുത്തവയാണെന്നു പറയാം. അദ്ദേഹത്തിലാണു നാം സാഹിതീദേവിയുടെ അവികാരിതവും പരിശുദ്ധവുമായ സന്ദർശനം സമീക്ഷിക്കുന്നതു്. ആകസ്മികമായ സരസ്വതീപ്രസാദത്തിൻെറ അനാവിലവും അമൂല്യവുമായ പ്രദർശനമാണ് സാക്ഷാൽ സാഹിത്യമെങ്കിൽ ചെസ്റ്റർട്ടൺ അതിൻെറ ചക്രവർത്തിയാണെന്നുവേണം പറവാൻ.

"Illustrated London News" എന്ന സുപ്രസിദ്ധപത്രത്തിൽ ചെസ്റ്റർട്ടൻെറ വിദ്യാവിനോദങ്ങൾക്കായി ഒരു പ്രത്യേകപംക്തിവിട്ടുകൊടുത്തിരുന്നുവെന്നതു് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. "G.K's, weekly" ജി. കേ. സിയുടെ സ്വച്ഛന്ദവിഹാരരംഗമായിരുന്നു. അതു ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആത്മസുഹൃത്തായ ഹിലയർബെല്ലക്കു ഏറെറടുത്തു നടത്തുവാൻ പോകുന്നതായറിയുന്നു. അവരിരുവരുടേയും മൈത്രി മഹാസംരംഭങ്ങൾക്കും സമുദായസേവനങ്ങൾക്കും പലപ്പോഴും സഹായമായിത്തീർന്നിരുന്നു. കഷ്ടം! അതിപ്പോൾ ഇങ്ങിനിവരാത്തവണ്ണം നഷ്ടമായിരിക്കുന്നു.

ചെസ്റ്റർട്ടൻെറ അപ്രമത്തമായ കാര്യബോധം സർവോപരി ശ്രദ്ധേയമാണ്. 'Laughing Philosopher' എന്നുള്ള സ്ഥാനപ്പേരിനു നിദാനം അതാണെന്നുതോന്നുന്നു. ഏതു വാദപ്രതിവാദത്തിലും ശരിയായ പക്ഷം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനും അതിനെ ഫലിതസമ്മിശ്രവും എന്നാൽ യുക്തിയുക്തവും ആയ മട്ടിൽ വിശദീകരിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയും. താഴെക്കാണുന്ന വെറുമൊരു തത്വകഥനംതന്നെ അതിനുദാഹരണമാകുന്നു. Life is very like a serial story in a magazine: life end' with the promise (or menace) 'to be continued in our next. Also, with a nobie vulgarity, life imitates the serial and leaves off at the exciting moment'' ഫാദർ റൊനാൾഡ് നോക്സ് പറയുമ്പോലെ ചെസ്റ്റർട്ടൻെറ മന്ദഹാസാഞ്ചിതമായ തത്വജ്ഞാനം ലോകത്തിൻെറ 'സഞ്ജീവിനി'യാണെന്നു സമ്മതിച്ചേ കഴിയൂ.

സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ നിരവധി തത്വങ്ങളെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹം "The witness" എന്ന പേരിൽ ഒരു പത്രം പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിരുന്നു. അതിനെ അനിതരസാധാരണമായ വിനോദചിത്രങ്ങളാൽ അത്യന്തം അലംകരിച്ചിരുന്നതു്, അദ്ദേഹത്തിൻെറ തഴക്കവും പഴക്കവും ചെന്ന കൈകളായിരുന്നു. ഹാസ്യചിത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം അദ്വിതീയനായിരുന്നു. ഒരു പ്രശസ്തപത്രപ്രവർത്തകനെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തെ അറിയാത്ത ആധുനികർ ഉണ്ടാകുവാൻ പ്രയാസം. വിശ്രുതമായ "Distributist League" എന്ന സംഘം സംസ്ഥാപിച്ചതു് "ചെസ്റ്റർബെല്ലോക്ക്" പ്രഭൃതികളാണെന്നുള്ളതു വിശിഷ്യ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണു്.

കാലയവനികക്കുള്ളിൽ തിരോധാനം ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പായി, അത്യുൽകൃഷ്ടവും ആദർശസമ്പന്നവുമായ തൻെറ ആത്മകഥ, അദ്ദേഹം എഴുതിയവസാനിപ്പിച്ചുവെന്നുള്ളതു് വിശേഷിച്ചൊരനുഗ്രഹമാണു്. ഈ കർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചതിൻെറ ശേഷമാണു്, അദ്ദേഹം തൻെറ ആയുസ്സിൻെറ അസ്തമയകാലം, ആനന്ദകരവും ആശ്വാസദായകവുമായ പര്യടനങ്ങളിൽ ചെലവഴിച്ചതു്. സാമുദായികവും സാഹിത്യപരവുമായ ഉൽകൃഷ്ടപ്രവർത്തനങ്ങളാൽ പേരും പെരുമയും സിദ്ധിച്ച ഈ സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻെറ ആത്മകഥാഗ്രന്ഥം അടുത്ത ഭാവിയിൽ പ്രസാധിതമാകുമെന്നു നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാം.

ഹൃദയസ്പന്ദനം.

(A. Hussainkan, II. u, c.)

സരളേ, ഞാൻ ലോകത്തോടന്ത്യയാത്ര
പറയുവാൻ പോകുന്നതിനുമുമ്പായ്,
തരളമെൻജീവിതകാവ്യത്തിൽ നി-
ന്നാതിഗൂഢമായുള്ളോരദ്ധ്യായം ഞാൻ

സവിനയംനിൻ മുമ്പിൽ കാഴ്ചവെയ്ക്കാം,
സദയം നീ ശ്രദ്ധിക്കുമെന്നിരിക്കിൽ.

* * *

മധുമയമാകുമെൻ ബാല്യകാല-
മിനിയുമെനിക്കഹോ! ലഭ്യമെങ്കിൽ........?
കനിവാർന്നസ്സാകൂതവീക്ഷണങ്ങ-
ളിനിയുമെൻമെയ്യിൽ പതിയുമെങ്കിൽ!!........?

* * *

സഖിയെന്റെയോമനത്തോഴനെ നീ
യറിയുമോ? മന്മനോ "മോഹന"നെ!
മദമാർന്നെൻ സൗഭാഗ്യപ്പൂവാടിയിൽ
മൃദുലഗീതങ്ങളോരോന്നുപാടി,
അമിതാനുമോദം പറന്നിരുന്ന
മധുകരൻ മോഹനനായിരുന്നു.
ഇവിടെയിക്കാണാകുമാൽത്തറയാ-
യിരുന്നു ഹാ! ഞങ്ങൾതൻ കേളീരംഗം.

* * *

ക്ഷമിക്കുകൊരല്പമെൻ തോഴി! ഞാനീ-
മിഴിനീർ വാർത്തൊന്നുശ്വസിച്ചീടട്ടെ.

* * *

ഹതദിനമാമനുഷസ്സണഞ്ഞ-
തമലേ! ഞാനെവ്വണ്ണമോതീടട്ടെ?
മമഭാഗ്യതാരം പൊലിഞ്ഞവാർത്ത
—ഇടിവെട്ടു കേൾക്കുവാനായിരുന്നു.

* * *

മതിമതിനിർത്തട്ടെ തോഴി! ഞാനീ-
ഹൃദയത്തിൻ ദുസ്സഹസ്പന്ദനങ്ങൾ.

PAN'S PIPES.

16 MAR 19